

Casa Speranței

„Nu contează cât trăiești, contează cum trăiești!” (Ana Aslan)

Anul 14 - Nr.3 (53) - septembrie 2026

Se distribuie gratuit

Revistă trimestrială
editată de Asociația Casa de Ajutor
Reciproc a Pensionarilor
„Ana Aslan” Brăila

De Ziua Internațională a Persoanelor Vârstnice

La MULȚI Ani, DRAGI SENIORI!

Această zi este specială pentru seniorii din întreaga lume, cât și pentru noi toți, indiferent de vârstă, care avem obligația morală să-i prețuim și să ne bucurăm că în fiecare zi ei ne sunt alături.

Chiar dacă neajunsurile, sau problemele de sănătate îi afectează uneori, gândurile lor se îndreaptă, întotdeauna, spre binele copiilor și nepoților lor cărora le transmit respectul față de familie, de profesie, față de semenii, față de viață în general.

REDACȚIA

Președinte de onoare: **Ilie DUDULEA**

Redactor-șef: **Marian GHEORGHE**

Redactor: **Ghinea MITREA**

Lector: **Liliana TOMA**

Culegere texte și foto: **Florin Laurențiu BOȘNEAGU**

Tehnoredactare, design: **Ionel Gabriel MITREA**

ADRESA:

Brăila, strada Nicolae Bălcescu nr.10

CONTACT:

<https://www.facebook.com/carpbraila>

site: <https://carpbraila.ro/wp/>

e-mail: carpbraila@yahoo.com

Telefon/fax: 0239-614878

Răspunderea pentru articolele publicate revine exclusiv semnatărilor

MESAJUL

Președintelui Asociației C.A.R.P. „Ana Aslan” Brăila, Cătălin Chivu

Stimați Seniori,

La ceas aniversar, când Brăila și, odată cu ea, întregul mapamond, aduc prinos de recunoștință părinților, bunicilor și străbunicilor noștri de Ziua Internațională a Persoanelor Vârstnice - sărbătorită, an de an, la data de 1 Octombrie - gândurile noastre se îndreaptă către dumneavoastră, venerabili membri ai Asociației Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Ana Aslan” Brăila.

Tuturor celor care ne-ați fost alături la bine și la greu, zecilor de mii de membri ai asociației noastre - celor care, o viață întreagă, ați trudit pentru binele copiilor, nepoților și strănepoților, căroră le-ați transmis respectul față de familie, de muncă și de trecutul glorios al acestor ținuturi binecuvântate de Dumnezeu - **vă transmit, în numele Consiliului Director al Asociației noastre, întreaga gratitudine, cât și angajamentul solemn că nu vom precupeți niciun efort pentru binele și prosperitatea dumneavoastră!**

Vă asigur că, indiferent de circumstanțe, vă vom fi alături și vă vom sprijini, mai ales atunci când neajunsurile, problemele de sănătate și singurătatea vă vor pune la grea încercare. Vom aduce, astfel, o rază de speranță în căminele dumneavoastră, un cuvânt bun, dar și pâinea cea de toate zilele, dat fiind faptul că mulți, poate, ați fost uitați de cei dragi ori trăiți din pensia minimă acordată de stat, după ani de trudă petrecuți pe șantiere și în uzinele patriei.

De Ziua Internațională a Persoanelor Vârstnice, gândurile noastre se îndreaptă către toți seniorii din municipiu și județ, îndeosebi către aceia care ne-ați privit cu încredere la alegerile din luna iunie: vă asigurăm că nu vă vom înșela așteptările, pentru binele și prosperitatea tuturor! În numele conducerii As. CARP „Ana Aslan” Brăila, vă transmit cele mai alese sentimente de respect, de Ziua Internațională a Persoanelor Vârstnice și **vă asigur, dragi seniori, că vom face tot ceea ce ne stă în putere pentru a**

vă sprijini, ori de câte ori ne veți cere ajutorul! Suntem aici, pentru dumneavoastră, în fiecare zi, pentru a răspunde solicitărilor de orice fel și a continua implementarea măsurilor adoptate în beneficiul membrilor asociați, al celor care ne-ați acordat încrederea și care doriți fapte, nu vorbe!

Astfel, vorbim aici de acordarea împrumuturilor fără dobândă și fără giranți, de acordarea unei dobânzi anuale la fondul social al fiecărui membru asociat, de oferirea de ajutoare nerambursabile, de acordarea de servicii de frizerie, coafură și cizmărie la tarife reduse, de posibilitatea de plată online a ratelor ori de asigurarea transportului către și de la sediul asociației pentru vârstnicii cu probleme de sănătate, la care se adaugă și accesul neîngrădit la biblioteca asociației, la ședințele Cenaclului Literar-Artistic și la revista „Casa Speranței” - unică în această parte a țării, scoasă de sub tipar într-o ținută grafică remarcabilă.

Vă asigurăm, stimați seniori, că **vom face totul pentru a îndeplini cu promptitudine toate aceste deziderate, conform Statutului asociației și nevoilor pe care le aveți.** Toți membrii vor fi tratați cu aceeași atenție, pentru că scopul nostru principal vizează tocmai **întrajutorarea.** De aceea, vă așteptăm în continuare sugestiile și vă suntem recunoscători pentru gândurile frumoase pe care ni le transmiteți, în mod constant, pe pagina de Facebook, pe site-ul Asociației CARP „Ana Aslan” și ori de câte ori ne treceți pragul.

Încă o dată, de Ziua Internațională a Persoanelor Vârstnice, vă transmit, dumneavoastră și vârstnicilor de pretutindeni, întreaga mea recunoștință, urări de sănătate, viață lungă și mulți ani fericiți alături de cei dragi!

Fie ca acest început de octombrie să vă aducă pace în suflete, bătrâneți ușoare și speranța unei vieți mai bune, în calitate de membri ai Asociației CARP „Ana Aslan”!

Pentru că Dunărea curge și la Brăila!

RESPECT PROFUND ȘI RECUNOȘȚINȚĂ

Viorica NOVAC,
președintele Consiliului
Județean al Persoanelor
Vârstnice Brăila

În fiecare an ne reamintim, cu satisfacție, că Organizația Națiunilor Unite (ONU) a hotărât, în 1990, ca data de 1 octombrie să fie înscrisă în calendarul lumii ca „Ziua Internațională a Persoanelor Vârstnice”, zi în care seniorii de pretutindeni să fie omagiați de șefii de stat, de guverne și nu numai, pentru contribuția lor la progresul și dezvoltarea societății omenеști.

Guvernanții României au datoria de onoare să se gândească permanent, cu respect, la pensionari și să le asigure continuu cele mai bune condiții de viață. Dar pensionarii români doresc și ca guvernanții, oricare ar fi, să aștepte curgerea filelor de calendar pentru a ajunge, la această dată simbolică, să-și exprime recunoștința domniilor lor.

Așa cum se prevede în Rezoluția 46/106 a ONU, „principiile Națiunilor Unite stipulează că se permite persoanelor în vârstă să trăiască mai bine în anii de viață câștigați”. În aceeași Adunare Generală a ONU din decembrie 1990, s-a adoptat Planul de Acțiune Internațională privind Îmbătrânirea, în baza Rezoluției 37/51 din decembrie 1982, căpătând, astfel, valoare de normă juridică internațională. S-a recunoscut că, în același mod solemn, sunt la fel de importante calitatea vieții, nu numai durata ei, precum și faptul că persoanele în vârstă trebuie să cunoască securitatea și mulțumirea. La această adunare au participat 24 de țări, una dintre acestea fiind România.

Tot sub egida ONU, în anul 1999 a fost organizat „Anul Internațional al

Persoanelor Vârstnice”. Pensionarii sunt „aurul alb” care a contribuit la crearea avuției naționale pe care am lăsat-o moștenire generațiilor care urmează. După o viață de învățat, trudit și acumulat intelectual, spiritual, chiar și material, trebuie să fim mai activi, atât în familie, cât și în societate, să împărtășim din ceea ce am dobândit urmașilor. Marele Nicolae Iorga consemna: „Tinerii sunt sclavii viselor, bătrânii servitorii regretelor”, iar noi putem să ajutăm tinerii în împlinirea viselor, pentru a avea mai puține regrete. Pentru că, trăind bătrânețea în demnitate, implicându-ne activ în societate, ne prelungim frumos zilele senectuții și ne câștigăm respectul și prețuirea tinerilor. Căci, vorba aceea: „Dacă nu ai bătrâni, să-i cumperi!”

Ce poate fi mai frumos decât să-ți ascuți bunicul povestind din

copilăria sa, despre minunatele Sărbători creștine la care participa, el fiind un tezaur de spiritualitate, pentru că poartă în sufletul său comori de o inestimabilă valoare, blândețe, curaj, toleranță, vioiciune, bucurie, omenie, dragoste față de toți cei apropiați.

Menirea organizațiilor de pensionari este, după cum se știe, să desfășoare activități în folosul pensionarilor, să-i reprezinte în raporturile cu autoritățile publice, centrale și locale, să le apere drepturile și libertățile. Persoanele vârstnice nu se pot constitui într-o forță de presiune socială capabilă să-și apere singură și eficient drepturile.

Așa își găsesc utilitatea organizațiile de pensionari la nivelul județelor, făcând afilierea la federațiile naționale ale pensionarilor, federații care, la rândul lor, au ca for tutelă Consiliul Național al Organizațiilor de Pensionari și Persoane Vârstnice București. Numai așa, organizații, suntem reprezentați în toate organele centrale, având o contribuție importantă la calitatea vieții vârstnicilor: le reprezentăm interesele în relația cu comunitatea, dar dezvoltăm și servicii pentru membrii ei. Nutrim speranța că, în viitor, toți cei aflați la cârma țării se vor apleca mai stăruitor și cu mai multă înțelegere asupra grijilor și nevoilor ce umbresc viețile generațiilor vârstnice din România contemporană.

Dragi seniori, pensionari și persoane vârstnice, în numele Consiliului Județean al Persoanelor Vârstnice Brăila, vă urez ca grijile și poverile apăsătoare să vă ocolească! Să rămâneți cu același spirit activ, combativ și plin de entuziasm, pentru ca generațiile care vin din urmă să aibă modelul demn de urmat.

Alături de tradiționalul „LA MULȚI ANI!”, adresez urarea: să fiți sănătoși, să aveți numai bucurii și să rămâneți cu spiritul mereu tânăr, ca și până acum. LA MULȚI ANI tuturor persoanelor vârstnice din municipiul și județul Brăila!

Recompense pentru SENIORI

Valentin STANCIU,

vicepreședintele

C.A.R.P. „Ana Aslan” Brăila

Data de 1 octombrie 2026, care marchează Ziua Internațională a Persoanelor Vârstnice, a fost onorată de conducerea Asociației Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Ana Aslan” Brăila printr-o amplă manifestare de respect față de seniorii noștri, selectați după o atentă analiză efectuată în Consiliul Director.

Data fiind semnificația acestei sărbători internaționale dedicate părinților, bunicilor și străbunicilor noștri, tuturor celor ajunși la vârsta senectuții, **la propunerea președintelui As. CARP „Ana Aslan” Brăila, dl. Cătălin Chivu, Consiliul Director a decis ca, în cadrul unei acțiuni menite să readucă speranța în inimile vârstnicilor care și-au dovedit statornicia față de instituție, să-i recompenseze pe aceștia cu sume cuprinse între 250 și 350 de lei.**

Criteriile care au stat la baza acestei manifestări de prețuire și recunoștință față de seniorii noștri au fost vârsta și,

bineînțeles, vechimea în asociație. Astfel, au primit indemnizații de câte 250 de lei membrii asociați cu vârsta între 95 și 100 de ani, iar cei care au depășit 50 de ani vechime în Asociația CARP „Ana Aslan” Brăila și cei cu vârsta peste 100 de ani au fost recompensați cu câte 350 de lei.

Numărul membrilor asociați care au primit recompense în bani anul acesta, cu ocazia Zilei Internaționale a Persoanelor Vârstnice, a fost de **153 de persoane (cu vârste între 95 și 103 ani)**. Sumele de bani cuvenite fiecărui membru au fost înmânate personal de către membrii Consiliului Director, împreună cu

salariații CARP „Ana Aslan”, fie au fost consemnate în fondul lor personal, cu dreptul de a le ridica în orice moment.

Tuturor beneficiarilor acestei manifestări prilejuite de Ziua Internațională a Persoanelor Vârstnice li s-au transmis scrisori de mulțumire, flori și alte mici daruri de suflet, iar unii au fost vizitați de membrii Consiliului Director, în frunte cu președintele Asociației, dl. Cătălin Chivu. **Președintele As. CARP „Ana Aslan” Brăila le-a transmis seniorilor recompensați, familiilor acestora, multă sănătate, viață lungă și pace în suflete, asigurându-i, totodată, că vor fi sprijiniți ori de câte ori va fi nevoie.**

De altfel, acesta este scopul declarat al As. CARP „Ana Aslan” Brăila: **întrajutorarea și grija permanentă față de membrii asociați**, mai ales față de cei ce trăiesc din venituri modeste ori sunt nevoiți să cheltuiască, lună de lună, din puținul lor pe medicamente și pe facturi mărite la gaze, electricitate și servicii de apă-canal. Iar darurile noastre, ale Asociației, sunt dovada încrederii și respectului pe care le oferim, din toată inima, seniorilor noștri, ori de câte ori vin să ne spună păsurile, suferințele, neajunsurile.

Mulți dintre membrii CARP „Ana Aslan” au pensii minime, iar alții nu au niciun venit. Cunoaștem seniori care trăiesc la limita sărăciei, neavând cu ce să-și plătească alimentele de strictă necesitate sau medicamentele care-i țin în viață. Pentru ei și pentru toți aceia care vin să ne solicite ajutorul vom continua să facem tot ceea ce ne stă în putere pentru a le face viața mai bună, în spiritul promovat de instituția noastră.

LA MULȚI ANI tuturor vârstnicilor din Asociația Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Ana Aslan” Brăila! LA MULȚI ANI persoanelor vârstnice din Brăila și din toată România!

O doamnă de poveste, în vârstă de 93 de ani, și cu 54 de ani vechime în asociație

Cu prilejul Zilei Internaționale a Persoanelor Vârstnice, președintele Asociației Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Ana Aslan”, Cătălin Chivu, însoțit de vicepreședintele Valentin Stanciu, i-a vizitat pe membrii cu vechimea de peste 50 de ani în asociație, pentru a-i recompensa pentru fidelitate. Au primit recompense, de asemenea, pensionarii cu vârste între 95 și 103 ani.

Doamna **Lenuța Constantinescu**, în vârstă de 93 de ani (foto alăturat), a fost recompensată cu suma de 350 de lei, domnia sa având 54 de ani vechime în

asociația noastră. Profund emoționată, ne-a invitat cu multă căldură în apartament și ne-a mulțumit pentru recompensa oferită. **„Bine ați venit, dar să știți un lucru: Suntem cu ochii pe dumneavoastră!”**, i-a spus nonagenara președintelui Cătălin Chivu. Doamna Lenuța Constantinescu a ținut să precizeze că este foarte mulțumită de activitatea asociației. Totodată, a avut și un mesaj pentru pensionarii brăileni: **„Pensionarilor le doresc multă sănătate, putere de muncă și să țină aproape!”**.

Consemnări de Marian GHEORGHE

**În atenția membrilor As. C.A.R.P.
„Ana Aslan” Brăila**

ANUNȚ IMPORTANT

La propunerea președintelui Asociației Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Ana Aslan” Brăila, **Cătălin Chivu**, în ajunul Zilei Internaționale a Persoanelor Vârstnice (1 Octombrie), Consiliul Director a luat în discuție și a aprobat ca, începând de sâmbătă, 3 octombrie 2026, să se organizeze **excursii gratuite pentru toți membrii**, indiferent de vârstă sau vechime, în zona așezămintelor mănăstirești din toată țara. Este vorba de așa-numitul „turism monahal”, care se practică, astăzi, în toată România și care dă posibilitate, mai ales vârstnicilor, să viziteze lăcașe de cult, monumente și mănăstiri din tot cuprinsul țării, ba chiar și de la Muntele Athos, din Grecia. Imediat după întrunirea Consiliului Director al As. CARP „Ana Aslan” Brăila, anunțul despre organizarea de excursii gratuite a fost făcut de președintele Cătălin Chivu în mediul online. Cei ce doresc să se înscrie pentru a participa la o astfel de excursie trebuie să sune la numărul de telefon: **0730.801.856** sau se pot înscrie direct la sediul asociației noastre, de pe Strada Nicolae Bălcescu nr. 10.

Președintele Consiliului Director, Cătălin Chivu, a mai precizat că, în cazul în care vor fi mai multe persoane înscrise, asociația le va pune la dispoziție fie două microbuze, fie un autocar mai mare. Excursiile vor fi organizate săptămânal, de regulă sâmbăta, iar plecarea se va face din fața sediului Asociației CARP „Ana Aslan” Brăila. **„Eu sper că e un lucru bun; urmează perioada Sărbătorilor, iar noi trebuie să avem grijă de bunicii noștri, să fim solidari. Nu lăsăm pe nimeni în urmă! Știți cum e vorba aceea: Bunicii noștri - mândria noastră!”**, a spus Cătălin Chivu. Mai mult, președintele As. CARP „Ana Aslan” Brăila a promis că îi va însoți pe membrii asociați care vor merge în pelerinaj la mănăstiri (în primele două-trei excursii). Prima excursie, programată sâmbătă, 3 octombrie 2026, are drept țintă mănăstirile din Dobrogea.

Corul bărbătesc ARMONIA

155 de ani de existență

Considerată una dintre cele mai vechi și reprezentative formații corale din România, *Armonia* a sărbătorit, pe 24 septembrie 2026, **155 de ani de existență**.

Înființat în anul 1871, Corul bărbătesc Armonia Brăila - unde activează, de ani buni, și membri ai Asociației Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Ana Aslan” și ai Cenaclului Literar-Artistic „Casa Speranței”, este nelipsit de la evenimentele laice și religioase ale Brăilei, având un repertoriu variat, ce include muzică clasică, religioasă, populară și patriotică, dar și prelucrări ale pieselor celebre pop, rock și folk, așezate pe muzică corală.

Participant activ la viața cultural-artistică a Brăilei, Corul bărbătesc Armonia este coordonat de Marian Hârjoghe (președinte al corului de peste 10 ani, cu 30 de ani de activitate), avându-l ca dirijor pe un mare iubitor al muzicii corale, pr. prof. Ioan Păvăloiu. Membrii Corului „Armonia” sunt de diverse profesii: militari, profesori, învățători, preoți, ingineri, polițiști. Toți aceștia vin la repetiții din pasiune pentru muzică.

Corul bărbătesc Armonia participă, an de an, la festivaluri naționale și susține concerte de Crăciun sau de Sfintele Paști la Casa „Petre Ștefănescu-Goangă”, la Muzeu, în biserici și catedrale, în instituții de cultură sau primării din județ, ori la Teatrul „Maria Filotti”, din Centrul Istoric al Municipiului Brăila.

Corul bărbătesc Armonia este prima instituție culturală atestată documentar la Brăila, muzica reprezentând semnul distinctiv al orașului nostru multiseclar dunărean. Cea mai rodnică activitate a desfășurat-o în perioada interbelică, atunci când era nelipsit de la concerte de Sfintele Paști și de Crăciun organizate în bisericile mari ale orașului, la Teatrul Comunal, în catedralele din toată țara ale României Reîntregite. Succesele obținute la concursurile naționale, concertele susținute, iar, ulterior, înregistrările de la radio și televiziune, depășirile în străinătate în cadrul unor schimburi culturale, au făcut ca *Armonia* să fie cunoscut în toată lumea.

LA MULȚI ANI Corului bărbătesc Armonia - mândria Brăilei!

Corul bărbătesc Armonia Brăila

fondat în 1871

Generalul Gheorghe Bâgulescu

A fost un general român, diplomat, scriitor și colecționar de artă. A fost înaintat la gradul de general de brigadă în trupele de munte pe 14 septembrie 1940 „ca un exemplu al îndeplinirii datoriei și tăriei de caracter”. A fost atașat militar al Regatului României în Imperiul Japonez (1935-1939) și ambasador al României în Japonia, Manchuko și China (1941-1945). În România postbelică, numele său a fost trecut la index, pentru faptul că fusese diplomat al României regale, activitatea sa diplomatică fiind trecută sub tăcere din motive ideologice. Astăzi, fiind mai puțin cunoscut, despre spectaculoasa viață a acestui român, scriitorul Mihai Epure a publicat monografia „Aproape de Soare-Răsare” și romanul „Dor de Sakura”.

Prof. Octavian OSANU

Gheorghe Bâgulescu s-a născut la data de 1 noiembrie 1886 în plasa Ianca, județul Brăila, fiu al Radei și al preotului și învățătorului Petrache Bâgulescu. Bunicii după mamă erau originari din satul Ștefănești, județul Argeș, unde aveau 20 de hectare de viță-de-vie nobilă și două case. În anul 1907, Gheorghe a absolvit Liceul „Nicolae Bălcescu”, din Brăila, ca șef de promoție. Urmează cursurile Școlii de Ofițeri de Infanterie din București, unde, în anul 1912, a fost avansat la gradul de sublocotenent. Face apoi un stagiu la Școala regională de schi și alpinism din Briancon-Grenoble (Franța), Cursul de Informații Alpine și Școala Superioară de Război.

La 20 iunie 1913 a fost mobilizat în Regimentul I Vânători și a participat la campania din Bulgaria, în Al Doilea Război Balcanic. La 16 august 1916, căpitanul Gheorghe Bâgulescu este mobilizat în Regimentul 66 Infanterie, participând la acțiuni de luptă pentru apărarea Bucureștiului. În aceste lupte a fost rănit și apoi spitalizat. A revenit în rândurile Armatei Române, participând la luptele de la Oituz, Mărăști, Mărășești și Nămolova - Galați. Pentru faptele sale de arme, a fost decorat cu Ordinul „Mihai Viteazul”, clasa a III-a (Decret nr. 131 din 25.01.1918), pentru modul cum și-a condus compania din Regimentul I Vânători în Bătălia de la Oituz, în ziua de 29 iulie 1917, la cucerirea cotei 408 - sat Grozești, menținând-o împotriva tuturor contraatacurilor. La 3 august, a atacat viguros un detașament inamic care amenința retragerea, restabilind situația critică.

A fost un opozant al lui Alexandru Marghiloman. La data de 7 mai 1918, se încheie Pacea de la București cu Puterile Centrale, umilitoare pentru români, care îl

revoltă pe căpitanul Gheorghe Bâgulescu, aflat atunci la Piatra Neamț, în Corpul Vânătorilor de Munte. La data de 26 mai, a tipărit și a afișat un protest împotriva guvernului, pentru care a fost judecat și condamnat, dar la data de 5 septembrie 1918 a fost achitat. După căderea Guvernului Alexandru Marghiloman, la data de 24 octombrie 1918, generalul Eremia Grigorescu, sub comanda căruia luptase și Gheorghe Bâgulescu, este numit Ministru de Război. Pentru faptele sale, Gheorghe Bâgulescu a fost selectat în delegația militară care a adus la București Actul Unirii de la Alba Iulia.

Pe lângă cariera militară, Gheorghe Bâgulescu a avut și o activitate publicistică remarcabilă. Pe lângă numeroase articole din ziare și reviste, a publicat mai multe cărți: „Rânduri de la frontieră”, „Zile de Energie. Impresii și povestiri de pe front” (1919), „Zile Triste” (cu prefață de autor, căpitanul Gheorghe Bâgulescu, și cu o scrisoare de la Nicolae Iorga), 1919, „Antiquitas rediviva” („Vremurile revin”), roman istoric publicat în anul 1926 la Craiova și, ulterior, la Paris, „Suflet japonez” (1939), „Noua religie” (1947), „Race de vipere; la verite devant Dieu et devant ies hommes”, 1950 („Pui de vipere; adevărul înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor”).

Dintre cărțile sale se distinge romanul „Suflet japonez” (trei volume), scris în Japonia, în perioada când era atașat militar la Tokyo, la sfârșitul anilor '30. Cartea a apărut, inițial, în limbile franceză și engleză, sub titlul „Zamoto Damashii”,

fiind tradusă în română (1939) și japoneză (1943). Trilogia este bazată pe legenda celor patruzeci și șapte de ronini (samurai rămași fără stăpân). Sunt voci care au comparat cartea sa cu celebrul roman al lui James Clavell, „Shogun”, publicat 40 de ani mai târziu (1975). În anul 1939, Împăratul Japoniei, Hirohito, i-a decernat Ordinul „Tezaur sacru”, clasa a III-a, după apariția romanului „Suflet japonez”.

Căsătorit cu Elena Dumitriu, de naționalitate franceză, a avut o fată, Elena Georgiana, naș de cununie fiindu-i Octavian Goga. Îndrăgostit de Japonia, a dus o viață dublă, cu o japoneză, Akiko, cu care a avut un băiat. În anul 1943, la ordinul lui Hitler, s-a organizat, în Japonia, de către Gestapo, un atentat la viața lui Gheorghe Bâgulescu. Scăpând cu viață, a fost ajutat de diplomați elvețieni și a reușit să fugă în SUA, de unde a plecat în Franța și s-a stabilit la Nisa, pe Coasta de Azur. În anul 1950, a donat colecția sa de artă orientală Muzeului din Menton (40 de km. est de Nisa), ce cuprindea 683 de stampe și 56 de kakemono-uri (picturi). În semn de recunoștință, a primit titlul de **Cetățean de onoare al orașului Nisa**. În anul 1973, Ministerul Culturii din România a achiziționat pentru Muzeul Național de Artă al României o bogată colecție de artă chino-japoneză, care face parte din succesiunea generalului Gheorghe Bâgulescu. Generalul s-a stins din viață la 26 noiembrie 1963, la vârsta de 77 de ani.

Gheorghe Bâgulescu s-a remarcat ca unul dintre cei mai rafinați diplomați ai secolului al XX-lea, militar de carieră, scriitor și figură de prim rang a diplomației românești în spațiul asiatic (Japonia și China). Vorbea curent limbile franceză, germană, engleză, japoneză, chineză și italiană, fiind una dintre cele mai reprezentative personalități românești ale primei jumătăți a secolului al XX-lea.

NAȚIONALIZAREA de la 1948

Ghinea MITREA

În acel început de vară al anului 1948 am învățat un cuvânt nou: **naționalizare**. Și nu la școală, unde abia trecusem în clasa a IV-a și eram deja în vacanța mare, ci din comentariile celor mai vârstnici, cu care ne învecinam în mahalaua Clony. De fapt, acel cuvânt nou l-am auzit mai întâi acasă, explicat ce înseamnă, de către sora mea, mai mare cu nouă ani, care era la Liceul Comercial.

Era în după-amiaza zilei de 11 iunie 1948. Îmi amintesc bine această dată, fiindcă cealaltă soră a mea, mijlocia familiei, împlinea 16 ani, iar tata a venit acasă cu un carton de prăjituri cumpărate de la cofetăria turcului Zamet, din Bariera Călărașilor, pentru a-și sărbători fata. Apoi, tot el a adus vestea naționalizării, pe care a spus-o așa cum o auzise comentată la cârciumă - că se termină cu patronii și avuțiile lor. În continuare, sora Geta, cu cunoștințele pe care le avea de la liceu, a dat lămuriri despre ce înseamnă: în esență, tot ce era particular trecea în proprietatea statului. La vârsta mea de nouă ani și ceva, n-am prea înțeles mare lucru, dar, în finalul acelei zile, aveam să aflu mai multe, trăgând cu urechea la sporovăielile celor mai mari.

Aici trebuie spus că, la vremea respectivă, mijloacele de informare erau ziarele și puținele aparate de radio pe baterii, deținute doar de oamenii bogați. Locuitorii din mahalaua Clony nu citeau, însă, ziarele, din două motive clare: nimeni nu își permitea să dea bani pe ziare, iar aproape toți din zonă nu știau să citească și abia puteau să-și scrie numele. Cât despre radio, era un lux ce nu

și-l puteau permite, având în vedere că mai toți aveau o casă de copii ce trebuiau hrăniți și singurul din familie care aducea bani era doar bărbatul. Așa că orice eveniment de interes local sau din țară era comentat din... auzite, în funcție de darul fiecăruia de a înțelege și povesti și, mai ales, de „a pune coadă” lucrurilor.

Informațiile le percepea fiecare în cârciumă și cafenea, după care, ce se înțelegea era transmis propriilor membri ai familiei. Așa s-a întâmplat și cu evenimentul naționalizării de la acel 11 iunie 1948.

Era început de vară și, în mahalaua Clony, exista obiceiul ca, după ce soarele scăpăta spre apus, vecinele să se adune pentru a forfecă diferite întâmplări. Era taifasul obișnuit de seară, la care participau doar femeile, fiindcă bărbații, obosiți după munca de peste zi, doar ce luau cina și apoi se culcau, odată cu copiii mai mici.

În acea seară, însă, la locul obișnuit de adunare - la poarta Coanei Rădița, de pe Strada CFR, colț cu Fundătura Forestierei - s-au strâns mai multe vecine, ca de obicei, fiecare așezându-se pe scăunelul adus de

acasă, gata de a începe comentariile despre evenimentul care le ardeau buzele și despre care aflaseră de la bărbații lor. Tânțarii începuseră să roiască, dar una dintre femei aprinsese, ca de obicei, o cârpă pentru a face fum și a alunga insectele supărătoare. Dar cine să le mai bage în seamă, când Vasilica Chioara (așa era poreclită, fiindcă purta ochelari) începuse deja să spună despre ce va aduce naționalizarea:

- Gata! De astăzi, fabricile, uzinele, morile, presele de ulei, magazinele trec la stat! Acestea devin proprietatea întregului popor... S-a terminat cu patronii, așa mi-a spus Gheorghe al meu. Sunt puși directori din rândul muncitorilor, iar patron este statul, adică noi, poporul...

Vecinele ascultau cu gurile căscate de mirare, dar știau că Chioara mai și pune coadă, exagerând de cele mai multe ori, așa că Mița Țiganca, ce avea gospodăria chiar lângă Coana Rădița, o întrerupsese brutal:

- Stai, fă! Ce bâzâi tu? Adică noi, poporul, cum zici, suntem statul. Cum adică? Tu, eu și toate câte suntem aici devenim patroni? O să ne cheme pentru a semna actul de proprietate pentru Șantierul Naval, unde bărbatu-tău, Gheorghe, a ajuns gaie la sindicat? Sau la fabrica de ciment a lui Cantacuzino, ori la Forestieră și Orezul?

- Da, fă! Toți vom fi proprietari pe avuțiile luate de la cei bogați și trecute la stat.

- Fă, tu bați câmpii. Ca să fii proprietar, trebuie să ai un act semnat de tine. Da' tu nici nu știi să scrii! Ai pus deștu, ca și mine, când am luat actul de proprietate de la Clony, în fața notarului, pentru terenurile pe care am ridicat casele.

Rădița, ca și celelalte, ce urmăreau atente dialogul dintre cele două, interveni:

După naționalizare, Societatea Franco - Română a căpătat numele de Uzina „Progresul” și, pe lângă reparații la locomotive, a început să-și lărgească obiectul de activitate.

- Constantin al meu, cu căruța și calul lui, cară de la abator carne pentru măcelării și îl plătesc patronii. Dacă ăștia nu vor mai fi, cine o să-i dea banii pentru cărat? C-ai zis că și magazinele o să le ia statul... Dar brutăriile? Că și la astea el le cară sacii cu făină de la mori. Nu înțeleg ce va fi, după cum spui tu. Poate n-ai înțeles bine ce ți-a zis bărbatu-tău.

- Ba am înțeles foarte bine. Totul devine avuția statului care, prin directori puși să conducă, va face ca lucrurile să meargă ca până acum. Ba, chiar mai bine pentru cei ce muncesc, fiindcă vor fi plătiți cinstit pentru treaba făcută, nu cum au făcut mereu nenorociții de patroni, care le dau la bieții oameni cât vor ei, scăzându-le din drepturi fel de fel de marafeturi, iar cine protestează este dat afară după bunul plac...

Florica, nevasta unui cocător brutar, care avea casa pe Fundătura Forestierei, vizavi de cea în care locuia Vasilica, avea însă o nelămurire:

- Lasă, fă, că știm ce a pățit Gheorghe al tău, după răzmerița aia de la șantier, că poliția l-a găsit vinovat pentru îndemn la revoltă împotriva patronului și a rămas șomer câteva luni! Dar tu poți să spui cine îi va plăti pe oamenii care lucrează în fabrici și ateliere, dacă nu mai sunt patroni? Uite, al meu muncește la brutărie. Coace zilnic pâine și, în fiecare sâmbătă, îi dă banii cuveniți patronul grec Apostolatos.

- Ce mai întrebi, fă, Floareo? Nu v-am spus? Patron este statul. Deci, de acum, el o să achite salariile tuturor muncitorilor!

Mița Țiganca, ca și celelalte vecine, nu era însă lămurită cum va fi în viitor, fără patroni. Așa că ea încercă să tragă o concluzie la cele aflate până în acel moment:

- Vasilico, tu zici că tot ce au acum patronii trece în proprietatea statului și că statul este tot poporul român. Deci, de acum, avuția asta - cu fabrici, uzine, magazine și toate celelalte - este a tuturor, dar fără acte de proprietate pe numele oamenilor. Așa că, fă, Vasilico, până n-o să văd ceva pe numele meu, îți spun că totul este o abureală, praf în ochii proștilor, ca să-i faci a crede că sunt și ei proprietari...

...Și, uite-așa, în multe seri care au urmat, în acea vară, s-a tot discutat despre naționalizare - subiect în care apărea mereu ceva nou. Dacă acel decret s-a emis într-o zi, aplicarea lui s-a desfășurat pe mai multe luni, pentru că, mai întâi, s-a început cu principalele mijloace de producție care, la Brăila - așa cum atestă documentele din Arhivele Statului - au însemnat marile unități economice. Astfel, Societatea Franco-Română a devenit Uzina „Progresul”, Fabrica de cuie Goldenberg s-a transformat în Industria Metalurgică, cele două mori mari -

Lichiardopol și Violatos - s-au reunit sub numele de Morile „Bălcescu”. Apoi, pe malul Dunării, dintre multe șantiere navale, înșirate în amonte fluviului, de la Moara Violatos până la Industria Sârmei, au rămas doar două: Șantierul Naval „Viitorul”, aflat lângă Uzina de Apă, și șantierul naval botezat cu numele de „1 Mai”, aflat lângă Fabrica Cantacuzino, având și aceasta denumirea schimbată în Fabrica de Cement „Stânca”. Tot pe lista marilor întreprinderi naționalizate cu prioritate s-au aflat Fabrica de bere Müller, de pe Strada Plevnei, Fabrica de decorticat orez, Fabrica de cherestea și Industria Sârmei, care lamina țagle și le transforma în baloturi de sârmă de diferite dimensiuni, pentru realizarea fierului-beton în construcții.

Malaxorul naționalizării a continuat cu marile terenuri agricole deținute de moșieri care, trecând în proprietatea statului, au devenit Gospodării Agricole de Stat. Au urmat atelierele meșteșugărești și clădirile mai mari, cu multe camere, care au intrat în fondul locativ de stat...

Tăvălugul acesta de schimbare a proprietarului, prin care statul a devenit unicul deținător al bunurilor materiale, a fost oarecum benefic pentru marea masă a săracimii, ce constituia lumea salarială, situație ce a dăinuit peste 40 de ani. Sigur, sunt păreri diferite dacă a fost bine sau rău, după cum fiecare a fost afectat de ceea ce s-a întâmplat.

După 1990, s-a considerat că este mai bine să se revină la proprietatea particulară, așa că s-a aplicat privatizarea, care este inversul naționalizării - un proces care continuă de 36 de ani. Zilele trecute, citeam pe o rețea de socializare că România a apucat pe o cale greșită și de aceea se află în pragul falimentului economic, așa că, cel mai indicat, pentru a ieși din această situație critică, ar fi naționalizarea resurselor vitale ale țării. Deci, totul să treacă din nou în proprietatea statului.

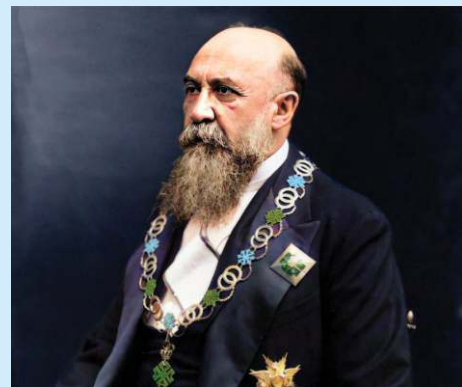
Privind retrospectiv, se pare că vom trăi o nouă schimbare la un ciclu de patru decenii. Dar acum lucrurile sunt diferite față de 1948. Atunci a existat ceva ce se putea naționaliza, pe când acum, n-a rămas mai nimic, fiindcă în locul marilor unități privatizate, ce au fost date la fier vechi, s-au ridicat supermarketuri nemțești și franțuzești. Și apoi, de ce s-ar dori naționalizarea? Când se știe că, astfel, avuția pare a fi a tuturor, dar, de fapt, este a nimănui...

N.B.: Articolul de mai sus are la bază un fragment din volumul „**Copii de mahala**”. Această carte poate fi împrumutată de la biblioteca Asociației CARP „Ana Aslan” sau de la Biblioteca Județeană „Panait Istrati” Brăila.

SCRISOARE - TESTAMENT

a lui Nicolae Iorga

„Când dispare limba,
dispare și Neamul!”

„Dragii mei români, când aceste rânduri vor fi citite, eu nu voi mai fi, dar cuvintele mele vor rămâne, așa cum rămâne lumina unei stele moarte, călăuzind pașii celor ce vin. Am iubit acest pământ, am scris și am luptat pentru ca voi, cei de azi și de mâine, să știți cine sunteți.

România nu este doar brazda pe care o calci sau râul ce-ți adapă setea. România este limba pe care o vorbești, cântecul ce-ți tresare sufletul, amintirea celor ce au visat pentru voi înainte de a vă naște. Ea este jertfa lui Mihai la Călugăreni, lacrima lui Horea în lanțuri, sabia lui Ștefan în apărarea hotarelor. Dar, mai presus de toate, România este ceea ce fiecare dintre voi alege să fie.

V-am privit, popor al meu, în ochii copiilor voștri și am văzut în ei viitorul. Sunt cartea nescrisă pe care doar voi o puteți umple cu înțelepciune sau cu ignoranță, cu muncă sau nepăsare, cu demnitate sau uitare. Vă rog, în numele celor ce s-au stins pentru această țară, să nu-i lăsați fără rădăcini! Păziți-vă graiul, căci în el stă sufletul nostru. **Când dispare limba, dispore și neamul!**

Citiți, învățați, cunoașteți-vă trecutul! Clădiți viitorul cu mintea, nu doar cu mâinile! Cinstea, munca și iubirea de țară să vă fie scut și armă! Vor veni vremuri de încercare, cum au venit mereu. Vor fi momente când România va părea rătăcită printre furtuni. Să nu vă lăsați amăgiți de strălucirea mincinoasă a altor pământuri! Țineți aproape, țineți-vă frățește, căci nimeni nu ne va ridica, dacă noi nu ne ridicăm singuri.

Dacă simțiți că nu mai este nădejde, priviți spre munții noștri: ei nu s-au plecat în fața vijeliilor. Așa trebuie să fie și sufletul românesc: de neîndoit, de neînfrânt!

Vă las această scrisoare ca pe o fărâma din sufletul meu. Să o citiți când drumurile se vor turbura, când glasul trecutului va fi acoperit de vuietul nepăsării. Și să nu uitați: **o țară nu trăiește doar prin hotarele ei, ci prin inima celor ce o iubesc!**

Al vostru, NICOLAE IORGA”

PRILEJ DE MEDITAȚIE ASUPRA A CEEA CE ESTE ASTĂZI

„Scrisoarea a III-a”, de **Mihai EMINESCU**, este o capodoperă a literaturii române, publicată pentru prima dată, la 1 mai 1881, în revista „Convorbiri literare”, fiind o puternică satiră socială și politică construită pe baza unei antiteze între trecutul glorios și prezentul decăzut. Poemul este structurat în două părți principale, precedate de

un prolog. Prologul (visul lui Baiazid): Sultanul Baiazid adoarme și visează un copac uriaș, care își întinde coroana de la un capăt la altul al lumii, prevestind extinderea Imperiului Otoman. Partea I (trecutul glorios) include evocarea Bătăliei de la Rovine și confruntarea dintre oștirea turcă a lui Baiazid și armata română (valahă) condusă de Mircea cel Bătrân. Se remarcă dialogul antirăzboinic și plin de demnitate dintre sultanul infatuat și domnitorul român („moșneagul”), cel care apără „sărăcia și nevoile și neamul”. Turcii sunt înfrânți. Partea a II-a (satira socială și politică) reprezintă o tranziție bruscă, plină de învățăminte, la prezentul lui **Mihai EMINESCU**. Poetul realizează o critică dură la adresa demagogilor, a politicienilor corupți, a presei și a societății contemporane, lipsite de dragoste de țară. În final, apare celebra invocare a lui Vlad Țepeș, ca o dorință de a face dreptate și de a stârpi corupția: „**Cum nu vii tu, Țepeș doamne, ca punând mâna pe ei, / Să-i împarți în două cete: în smintiți și în mișei...**”. Prezentăm mai jos fragmente din celebra Scrisoare a III-a. **Orice asemănare cu fapte și oameni din prezent nu este deloc întâmplătoare!**

„(...) De-așa vremi se-nvredniciră cronicarii și rapsozii;
Veacul nostru ni-l umplură saltimbancii și irozii...

În izvoadele bătrâne pe eroi mai pot să caut;

Au cu lira visătoare ori cu sunete de flaut

Poți să-ntâmpini patrioții ce-au venit de-atunci încolo?

Înainte acestora tu ascunde-te, Apollo!

O, eroi! care-n trecutul de măririi vă adumbriseți,

Ați ajuns acum de modă, de vă scot din letopiseți,

Și cu voi drapându-și nula, vă citează toți nerozii,

Mestecând veacul de aur în noroiul greu al prozii.

Rămâneți în umbră sfântă, Basarabi și voi, Mușatini,

Descălecători de țară, dătători de legi și datini,

Ce cu plugul și cu spada ați întins moșia voastră

De la munte pân' la mare și la Dunărea albastră.

Au prezentul nu ni-i mare? N-o să-mi dea ce o să cer?

N-o să aflu într-ai noștri vre un falnic juvaer?

Au la Sybaris nu suntem lângă capiștea spoielii?

Nu se nasc glorii pe stradă și la ușa cafenelii,

N-avem oameni ce se luptă cu retoricele suliți

În aplauzele grele a canaliei de uliți,

Panglicari în ale țării, care joacă ca pe funii,

Măști cu toate de renume din comedia minciunii?

(...)

Toți, pe buze-având virtute, iar în ei monedă calpă,

Quintesență de mizerii de la creștet până-n talpă.

Și deasupra tuturor, oastea să și-o recunoască,

Își aruncă pocitura bulbucății ochi de broască...

Dintr-aceștia țara noastră își alege astăzi solii!

Oameni vrednici ca să șază în zidirea sfintei Golii,

În cămeși cu mâneci lungi și pe capete scufie,

Ne fac legi și ne pun biruri, ne vorbesc filosofie.

(...)

Tot ce-n țările vecine e smintit și stârpitură,

Tot ce-i însemnat cu pata putrejunii de natură,

Tot ce e perfid și lacom, tot Fanarul, toți iloții,

Toți se scurseră aicea și formează patrioții,

Încât fonfii și flecarii, găgăuții și gușății,

Bâlbâiți cu gura strâmbă sunt stăpânii astei nații!

Voi sunteți urmașii Romei? Niște răi și niște fameni!

I-e rușine omenirii să vă zică vouă oameni!

Și această ciumă-n lume și aceste creaturi

Nici rușine n-au să ieie în smintitele lor guri

Gloria neamului nostru spre-a o face de ocară,

Îndrăznesc ca să rostească pân' și numele tău... țară!

La Paris, în lupanare de cinismu și de lene,

Cu femeile-i pierdute și-n orgiile-i obscene,

Acolo v-ați pus averea, tinerețele la stos...

Ce a scos din voi Apusul, când nimic nu e de scos?

Ne-ați venit apoi, drept minte o sticluță de pomadă,

Cu monoclu-n ochi, drept armă bețișor de promenadă,

Vestejiți fără de vreme, dar cu creieri de copil,

Drept științ-având în minte vreun valț de Bal-Mabil,

Iar în schimb cu-averea toată vrun papuc de curtezană...

O, te-admir, progenitură de origine romană!

Și acum priviți cu spaimă fața noastră sceptic-rece,

Vă mirați cum de minciuna astăzi nu vi se mai trece?

Când vedem că toți aceia care vorbe mari aruncă

Numai banul îl vânează și câștigul fără muncă,

Azi, când fraza lustruită nu mai poate înșela,

Astăzi alții sunt de vină, domnii mei, nu este-așa?

Prea v-ați arătat arama sfâșiind această țară,

Prea făcurăți neamul nostru de rușine și ocară,

Prea v-ați bătut joc de limbă, de străbuni și obicei,

Ca să nu s-arate-odată ce sunteți - niște mișei!

Da, câștigul fără muncă, iată singura pornire;

Virtutea? e-o nerozie; Geniul? o nefericire.

Dar lăsați măcar strămoșii ca să doarmă-n colb de cronici;

Din trecutul de mărire v-ar privi cel mult ironici.

Cum nu vii tu, Țepeș doamne, ca punând mâna pe ei,

Să-i împarți în două cete: în smintiți și în mișei,

Și în două temniți large cu de-a sila să-i aduni,

Să dai foc la pușcărie și la casa de nebuni!"

Școala începe tot în septembrie

Prof. Neculai BĂCANU

Școala începe tot în septembrie, dar Bunicul nu mai e același. Îi plouă blând în minte cu amintiri de altădată. Până și oglinda îl minte și face asta zilnic și fără nicio urmă de jenă. Deseori, Bunicului i se pare că, din ramă, îl privește un puști zâmbăreț și simpatic, făcându-i conspirativ cu ochiul. Dar, vorba poetului, „urechea te minte și ochiul te-nșeală”, așa că își măsoară din priviri, cu îngăduință, reverele tocite ale costumului său maron și cămașa ușor îngălbenită la guler. Nici cravata sa cu dungi verzi nu mai arată ca odinioară, dar a văzut multe și a fost mereu alături de el. Altădată! Da, altădată, când începutul anului școlar era o procesiune solemnă atât pentru el, cât și pentru Maria, doamna lui.

- De câte ori ți-am spus să nu mai iei cămașa asta îngălbenită și costumul ăsta tocit. Ai atâtea cămăși noi și atâtea costume! Și cravata... parcai luat-o din gard! Ai rămas în vremurile de altădată! Trezește-te, Ștefane! De ce te încăpățânezi să porți la fiecare început de an aceleași vechituri? Îl apostrofează Bunica, agitând iritată peria de haine.

- Nu înțelegi, draga mea, dar acestea sunt hainele cu care mi-am sărbătorit pensionarea. E ca și cum aș începe din nou!

- Trezește-te, dragul meu, și nu uita să plătești și telefoanele. Multe salutări colegilor tăi!

Dar Bunicul a reintrat în lumea lui. Nu-l mai afectează nimic. Iese în stradă, cuprins, deja, de febra începutului. În colțul gurii îi stăruie un zâmbet ștrengăresc și își chinuie pantofii scâlciți, nelustruiți de o bună bucată de vreme. Bine că nu l-a văzut Maria! Și pornește agale, târând ușor piciorul drept - amintire din escapadele montane de altădată. Și zâmbeste, iarăși, satisfăcut.

- Bună dimineața, domn Ștefan! Începeți școala din nou, deci! Mult succes vă doresc! Și domnul Pamfil dă ușor din cap și clipește din ochi cu subînțeles.

- Mulțumesc frumos, vecine, datoria! Îi răspunde, satisfăcut, Bunicul. Omul acesta nu știe nici acum că m-am pensionat, își zise, cu înțelegere.

Drumul i se pare mai lung ca altădată, iar genunchii îl sâcăie obraznici. Ca de obicei, în septembrie, lumea i se pare mai amabilă și mai respectuoasă. Toți îl salută! Chiar și doamna Safta, pe care nu o dă glicemia afară din casă, acritură curată, ce mai! E normal, își zice el, cu justificată mândrie.

Ajuns aproape de școală, simte că își mai pierde din entuziasm. Emoția îl copleșește

treptat. Nu mai este profesorul, ci elevul speriat din clasa a noua. În poarta școlii, doi puști cu pantalonii zdrențuiți, la modă, și cu tunsori disperate își butonează apatici telefoanele. Unul dintre ei îl privește amuzat și obraznic pe bătrân.

- Începi școala, tataie? Și hohotește satisfăcut.

Bunicul zâmbeste înțelegător și îi răspunde nostalgic: Am terminat-o de mult, băiete. Chiar și copiii mei au terminat-o de mult. Doar nepoții mai sunt la școală, dar sunt departe.

Cel de-al doilea puști își ridică greoi ochii din telefon și, privindu-l cu atenție pe bătrân, exclamă:

- Ați fost profesor la școala noastră cu mulți ani în urmă, așa-i?

- Da, copile!

- Înseamnă că vi-l amintiți poate și pe tatăl meu, care v-a fost elev, Tănase Mihai. Și acum îmi mai povestește de dumneavoastră. I-ați fost profesor de istorie, parcă! Domnul Davidescu, nu-i așa?

- Așa-i, băiete. Parcă ieri! Alte vremuri, altă școală, alți dascăli! Dar și atunci, ca și acum, elevii erau tot copii! Și Bunicul oftează cu amărăciune.

- Băi, Alex, domnul i-a fost profesor tatălui meu! Îi zice puștiul colegului său.

- Ce mă interesează pe mine, măi, Dane? Lasă-mă-n durerea mea în pace, că am pierdut două jocuri deja! Și își frământă nervos telefonul.

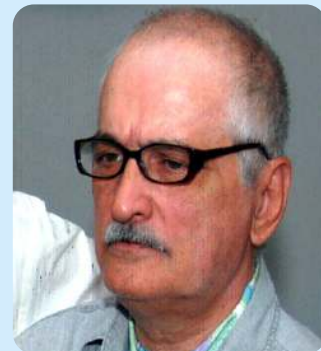
Bunicul își strivește o lacrimă sub pleoapă, le urează succes puștilor și soarbe cu nesaț larma crescută ce răzbate din curtea școlii, îngânând ca pentru sine:

Destul pentru astăzi! Mă duc să plătesc telefonul. Am fost odată dascăl!...

EPIGRAME

de Ionel NEGRUȚ

CALE DE SCĂPARE

Cumpenele, suferința
Pe pământ ne strică traiul
Dar le trecem cu credința
Că în cer vom prinde RAIUL.

SALARIZARE UNICĂ

Practic, s-a legiferat,
Ceea ce-i de mulțisor,
Angajații de la stat
Să muncească fără spor.

LEFURI MARI

Cine a furat un ou,
Instruit în alte state
Nu s-a-ntors să ia un bou
Ci cu totul bancomate.

DILEMĂ

Să mă rog la Creator
De sfârșit să nu am parte,
Aș putea s-o fac ușor,
Dar m-aș plictisi de moarte.

SERVICIU DE CAMERĂ

Cuprins de lene se gândea
Ce să mai facă, ca să stea
Și reuși iar patru ani
Să doarmă-n CAMERA pe bani.

ASOCIERE REBUSISTĂ

Până-avea la pălărie
Într-o poză pusă-n ramă,
Fără nicio bășcălie
S-a făcut de pana-ramă!

Brăileanul Nelu Ivan

DEȚINE cea mai VALOROASĂ
marcă ROMÂNEASCĂ:

CAP DE BOUR

Cap de bour 5 parale Emisiunea a II-a

Colecționarul **Nelu Ivan**, unul dintre cei mai mari filателиști din România - cel care, de jumătate de secol, adună cu migală și pasiune timbre, cărți poștale și obiecte rare pe care nimeni altcineva nu le mai deține, membru fondator al Cenaclului Literar-Artistic „Casa Speranței”, a inaugurat, la începutul lunii septembrie 2026, **o inedită expoziție de mărci poștale, maxime și ilustrate** la Casa Colecțiilor Etnografice, în somptuoasa clădire-monument istoric de pe Strada Polonă nr. 14.

Prezent la mai toate manifestările culturale ale Brăilei postdecembriste, Nelu Ivan, colegul nostru de cenaclu, președinte al Asociației Filatelice „Dunărea” Brăila, se poate mândri cu timbre din seria „Cap de Bour”, dar și cu celebrul „Mauritius” (primul timbru colonial, cu chipul Reginei Victoria, considerat cel mai scump din lume). Deține sute de mii de timbre, maxime și cărți poștale de o valoare inestimabilă, dar și obiecte de artă pe care le-a inclus în colecția sa, colecție pe care intenționează să o doneze Bibliotecii Județene „Panait Istrati”.

**Expoziție inedită
cu timbre
din 150 de țări**

Vernisajul Expoziției „Psyche” a filatelistului Nelu Ivan a avut loc în somptuoasa Casă Alexiu - monument istoric, sediul Colecțiilor Etnografice ale Muzeului Brăilei „Carol I”. Expoziția include cărți poștale, ilustrate maxime și timbre din colecția Nelu Ivan; sunt expuse

aici peste 150 de serii de timbre din tot atâtea țări ale lumii, având ca tematică „fluturii”. Este cea mai mare expoziție de emisiuni filatelice deschisă în ultimii ani la Brăila, un eveniment de suflet al neobositului colecționar și cenaclist Nelu Ivan. Iar inedita expoziție, în care sunt prezenți fluturi de pe toate continentele lumii (mai puțin Anterctica, desigur) mai poate fi vizitată până la finele lunii octombrie 2026.

Prezentată de dr. **Brîndușa Ilie**, muzeograf, gazda evenimentului cultural și de drd. **Adi George Secară**, bibliotecar, scriitor, jurnalist cultural și reprezentant al Bibliotecii Județene „V. A. Urechia” Galați, expoziția de la Casa Colecțiilor Etnografice s-a bucurat de prezența unui numeros public, a membrilor Cenaclului „Casa Speranței” și a membrilor „Academiei Bunicilor”, coordonată de Lilia și Eduard Claudiu Brăileanu. Dr. Brîndușa Ilie le-a mulțumit invitaților prezenți, iubitorilor de cultură de la Brăila, dar și colecționarului Nelu Ivan, pe care l-a numit

„Omul zilei”. Totodată, dr. Claudiu Eduard Brăileanu, șef serviciu la Biblioteca Județeană „Panait Istrati” Brăila și lector la Universitatea „Dunărea de Jos”, a susținut conferința „Aripi de hârtie: fluturii în imaginarul literar francez”. Demn de remarcat este și faptul că, în cadrul manifestării, drd. Adi George Secară a elogiat, așa cum se cuvine, strădania colecționarului Nelu Ivan, pasionatul filatelist brăilean, omul care poate fi așezat, fără nicio exagerare, alături de cei mai mari colecționari ai lumii.

„Fluturii din Atlantida dunăreană” s-a intitulat conferința susținută, în cadrul vernisajului, de dr. Brîndușa Ilie, o expunere emoționantă despre Insula Ada Kaleh și despre fluturii ce-și aflau sălașul în acest habitat dispărut încă din perioada comunistă. Nu în ultimul rând, în cadrul evenimentului cultural de la Casa Colecțiilor de Artă, a fost prezentat un colaj de melodii populare interpretate de grupul folcloric al „Academiei Bunicilor” Brăila, coordonat de Angela Tiron. Prezenți la

eveniment, doi dintre membrii Cenaclului Literar-Artistic „Casa Speranței”, scriitorii Ionel Jecu și Nicolae Matei, au dat citire câtorva epigrame scrise „pe genunchi”, dedicate colecționarului Nelu Ivan. Redăm mai jos trei dintre acestea, semnate de Nicolae Matei:

Taxa pe timbrul filatelic

Întristat, fără speranțe,
Încrunțat e ca un zimbru
C-au venit de la Finanțe
Și i-au pus taxă pe timbru.

Replica filatelistului

Pasiunea mea-i loială,
Am sperat că o să scap,
Acum stau la îndoială:
Ăștia au fluturi la cap!

Recunoștință

Pasiunea te-a făcut
În filatelie star,
Ai muncit și te-ai zbatut,
N-ai ajuns la insectar! (M.G.)

TEZAUURUL de la Pietroasa

Considerat, pe bună dreptate, cel mai mare din lume - până la descoperirea mormântului faraonului Tutankamon, de către Howard Carter -, celebrul Tezaur de la Pietroasa, cunoscut mai ales sub numele de „Cloșca cu puii de aur”, a fost, încă de la început, ispită pentru răufăcători, dar și purtător al „blestemului aurului”, ca oricare altă comoară îngropată de străbuni, în vremuri de bejenie.

Marian GHEORGHE

În noiembrie 1872, Tezaurul de la Pietroasa a fost furat de la Muzeul de Antichități din București, unde fusese expus, iar autoritățile de la acea vreme, ofereau 5.000 de lei aur drept recompensă pentru prinderea răufăcătorului. Adică 891.000 de lei la valoarea actuală a mnedei naționale (circa 170.000 de euro). Concomitent, a fost emisă o Circulară „la toate Subprefecturile din țară, comandanților de puncte vamale, precum și tuturor șefilor de puncte vamale din țară”. Documentul a fost publicat de prefectul Brăilei, N. Slăvescu, în Tipografia Syloghi (foto dreapta sus), din orașul nostru. Documentul în care sunt

prezentate toate cele 12 piese ale Tezaurului de la Pietroasa se află astăzi într-o colecție particulară.

P o t r i v i t documentului vechi de un secol și jumătate, „în noaptea de 19 spre 20 (noiembrie 1872), s-a furat din Muzeul de

Antichități din Capitală Tezaurul de la Pietroasa, numit Cloșca cu puii, compus din piesele următoare...” (urmează enumerarea fiecărei piese, descrierea, precum și greutatea ei în „oca și dramuri”). Iar la finele documentului se preciza că „**Ministrul Instrucțiunii Publice oferă un premiu de 5.000 de lei noi (!) aceluia care va descoperi pe culpabili**”.

No. 29,096.

CIRCULARA

La toate sub-Prefecturile din țerră, commandanților de puncte vamale precum și tutulor șefilor de biurouri vamale din țerră.

În nóptea de 19 spre 20 s'a furatú din museul de antichitáti din Capitalá, tesaurul de la Petróssa, numit Cloșca cu Puí, compassá din piesselle urmátóre :

1 Tavá de aurú tăiatá în patru bucáti, greutátea cinei oca și 280 dramuri.

1 Urná idem în formá de íbricú, ruptá în bucáti, una oca și 132 dramuri.

1 Vasú idem rotund în formá de coșulețú în dece colțuri, ímpodobitú cu granate roșii și albe 1 oca 72 dramuri.

1 Vasú rotund de aur tot în formá de coșulețú în opt colțuri, ímpodobit cu granate roșii și albe, 1 oca 355 dramuri.

1 Vasú de aurú rotund în forma unei farfurii, jur împrejurú cu figurí scósse affará și în miđlocú cu o micá statuetá tot de aur, deslipitá de vasú, 1 oca și 247 dramuri.

1 Colier de gát de aur, cu doá ace drepte închidátóre ímpodobite cu granate roșii și alte pietre, 66 dramuri.

1 Bráțea gróssá de aur în formá de beleicúgú cu inițiale gotice, 211 dramuri.

1 Idem, multú mai subțire fără inițiale, 58 dramuri.

1 Lampá de aurú în formá de soímú cu capul ruptú, ímpodobitá cu granate marí roșii și lánțisóre de aur atárnate la códă, 252 dramuri.

1 Ibis saú passère mai micá, ímpodobitá cu granate roșii, cu cincí lánțisóre de aur atárnate de códă, 190 dramuri.

1 Idem, cu lánțisóre de aur de care sunt atárnate câte un micú mágáritarú, 167 dramuri.

1 Agraph de aur ímpodobit cu mai multe granate roșii în greutáte de 63 dramuri.

Ocale 14, dramuri 63.

Vé rogú luatú tóte măsurile pentru urmárearea culpabilorú și gássirea objectelor.

Ministru Instrucțiunii publice oferá un premíu de 5000 lei noiú, aceluia care va descoperi pe culpabili.

P. Prefect N. SLÁVESCU.

Braila, typ. Syloghi.

Furtul, înfăptuit de un fiu de preot

Tezaurul tocmai ce revenise în țară după un periplu internațional, fiind cel mai mare tezaur din lume, cunoscut la vremea aceea (era vorba de aproape 20 de kilograme de aur pur, în afară de pietrele prețioase și semiprețioase atașate pieselor). Cloșca cu puii de aur fusese expusă, prin strădania lui Alexandru Odobescu, la Expoziția Universală de la Paris, din anul 1867, apoi la Muzeul „South Kensington”, din Londra, în 1868, și la Expoziția Internațională de la Viena, din anul 1872. Era mândria țării noastre, unificată de Domnitorul Cuza, condusă, la acea vreme, de Domnitorul Carol, viitorul Rege Carol I al României.

Așa se face că, în noaptea de 19/20 noiembrie 1872, celebrul tezaur - depus la Muzeul de Antichități din capitală, a fost furat de către Dimitrie Pantazescu, fost student la Seminar, fiul preotului din Titu, actualmente impiegat de mișcare la CFR. Pantazescu s-a furișat în sala bibliotecii Senatului, care era chiar deasupra sălii unde era expus tezaurul și, profitând de zgomotul furtunii care se iscase, a făcut o spărtură în dușumea și a coborât în încăperea unde era comoara. Hoțul a îndesat piesele tezaurului în cracii pantalonilor, apoi a dispărut în noapte. A fost, însă, capturat după șase zile de căutări susținute.

Autorul jafului, Pantazescu, a murit în mod suspect, în timpul cercetărilor. Oficial,

cică ar fi vrut să fugă de sub escortă.

Dar tulburătoarea istorie a Tezaurului de la Pietroasa - Cloșca cu puii de aur - nu se va opri aici. În iulie 1917, în timpul ofensivei trupelor germano-bulgare conduse de feldmareșalul von Mackensen, tezaurul a fost trimis spre păstrare la Moscova, alături de alte valori ale Băncii Naționale a României (inclusiv câteva milioane de monezi de aur, giuvaerurile Reginei Maria, odoare sfinte și manuscrise de la mănăstiri). După terminarea războiului, însă, guvernul bolșevic a refuzat să restituie tezaurul statului român, acesta întorcându-se în țară abia în anul 1956, după demersuri susținute. Tezaurul României se află, încă, la Moscova.

Cât despre vestitul Tezaur de la Pietroasa, acesta se află azi expus la Muzeul Național de Istorie a României.

Blestemul comorii

„Cloșca cu puii de aur” a fost găsită întâmplător, în anul 1837, de către doi pietrari, Ion Lemnar și Stan Avram, socru și ginere, angajați de către antreprenorul Anastase Verusi Arnăuțul să extragă piatră de la poalele Istriței, pentru ridicarea zidului Episcopiei Buzăului. În acest timp, o viitură rupsesse podul de la Călnău, iar autoritățile i-au încredințat lui Verusi Arnăuțul refacerea podului, oferindu-i suma de 4.000 de piaștri.

Cei doi pietrari descoperiseră tezaurul într-o alveolă, sub blocurile de piatră. Inițial, fuseseră în tezaur nu 12 piese (în greutate de 19,820 kilograme de aur pur) cum se știe acum, ci 22 de piese de aur. În

loc să predea aurul, așa cum prevedeau Regulamentele Organice („Constituția” Țărilor Române de la acea vreme), pietrarii l-au ascuns în podul casei. După câteva luni, l-au mutat la un nepot, Gheorghe Baci, apoi au încercat să vândă din piese (întregi sau sparte). Astfel, piese deosebit de valoroase, cum ar fi o bucată de colan de aur cu inscripție, au dispărut pentru totdeauna.

Potrivit documentelor de epocă, Anastase Verusi Arnăuțul ar fi aflat de comoara de la Pietroasele și a reușit să o cumpere, în anul 1838, de la cei doi pietrari, cu 4.000 de piaștri, exact suma pe care o primise de la statul român pentru refacerea podului. A făcut, însă, o greșală: încercând să taie în bucăți, cu toporul, piesele mai mari ale comorii, a împrăștiat prin curte mai multe pietre prețioase, strânse apoi cu mătura și aruncate în drum, la discreția copiilor. La scurt timp, autoritățile au dispus efectuarea de cercetări și arestarea vinovaților de furt și tănuire.

Astfel, la un an de la găsirea comorii, au fost arestați cei doi pietrari, antreprenorul Verusi, Gheorghe Baci și Nicolae Baci - ultimii doi fiind tănuitori ai tezaurului - precum și arendașul Ghiță. De parcă ar fi fost blestemați, cei doi pietrari au murit în temniță, în condiții neelucidate, apoi și Nicolae Baci, la puțin timp de la punerea sa în libertate. Deși au fost recuperate doar 12 piese din totalul de 22, câte număra inițial tezaurul, în anul 1839 procesul s-a încheiat. Culmea, Anastase Verusi Arnăuțul a fost achitat (fără a i se imputa cei 4.000 de piaștri), iar arendașul a primit doar doi ani de închisoare.

Poezii de Cezar STOG

Eterna tinerețe

Îmi este foarte greu să dorm fără de vise,
însingurate nopți mă chinuie mereu,
cât de sublim ar fi să locuiești în mine
să te iubesc cu sete, să fii îngerul meu...

Prin pulbere de toamnă și frunze ruginii
tăcerea se săsfrânge pe aripă de sânge
te-acoperă lumina cu tente aurii,
pădurea se topește iar lacul, iarăși, plânge.

Un pat înfrigurat, cearșafuri de tristețe,
tremur, fior de dor, sărut de trandafiri,
o caldă rugăciune și-o nuntă fără miri,
destrăbălată toamnă, eternă tinerețe...

Rugă pentru adormiți

Țăranii miros a pământ ud,
a mămăligă neexplodată și iască,
au plugul ruginit, spatele muncit și
prea drept, nu pot fi lăsați să trăiască.

Dascălii, destine îngenunchiate,
au fost umiliți, sărăciți și mințiți
de cei ridicați dintre ei,

sunt ascunse nestemate
ce încă ne învață cum să fim
drepți, curați și cinstiți.
Fizica, matematica arde!!!

Studentii își cară tinerețea
în valize străine, dintr-o țară
ce arată ca o haină veche
purtată de prea mulți ani,
roasă de corupție și ale
politicienilor streche.

Pensionarii nu vor să fie o povară
în propria lor viață ce scârțâie
ca o fantomatică moară
sălășluită de nedreptate.

Popor adormit, popor nedreptățit,
ridică ochii spre cerul înnorat, chiar dacă
ploaia îți cade pe genunchi;
cuvintele tale vor deveni tunetul ce
trezește o țară!

EPIGRAME

de Ionel JECU

Toată vara

Cât a fost muncă la vie
Ca să ajut n-am putut,
Iar din toamnă pot, bădie,
Ca să ajut... la băut!

Un militar la pensie

I-a plăcut traiul și portul
Al tunicii și al vestei,
La pensie dă raportul
Doar nevastei.

La noi

Practicat cu măiestrie
Comerțul e mustărie:
Prețurile mereu cresc
Și scumpirile... mustesc.

Omul de rând

Dacă el merge pe jos
Este mereu sănătos.
La guvernanți, cu duzina,
Sănătoasă-i limuzina.

La un restaurant

Când veni nota de plată
Repede am constatat
Că mâncarea e sărată,
Iar prețul e piperat!

O soție

Mereu, la o săptămână,
Prin parc se plimbă la pas,
Un copil duce de mână
Și pe soțul ei... de nas.

Balta Brăilei

Înima-n mine tresaltă
Cum arăta altădată,
Nu mai e ce-a fost odată,
Ea a fost lăsată... baltă!

Un tânăr de la țară

Ion a plecat din sat
Și șofer s-a angajat
Nu voia ca la mândruță
Să rămână de căruță.

Răspuns la o întrebare

Salariul e lung sau lat?!
Un angajat a aflat
De la șefu' că-i rotund,
Primind un picior în fund!

Nu mai plouă

Zice-o doamnă cu mult ruj:
Nu mai vin ploi de la Cluj?
Spune alta, cu un coc:
Le-o fi oprit domnul Boc!

CĂLĂTORI Pe nava cosmică PĂMÂNT

Ionel POPOACĂ

Se poate vorbi și scrie despre Pământ din multe puncte de vedere: astronomic, geologic, chimic, istoric, literar etc. Noi, oamenii, în comparație cu celelalte ființe, suntem înzestrați cu rațiune, conștiință (socială, juridică), putere de analiză, sentimente etc. Aceste însușiri ne situează deasupra, dându-ne puterea de a interpreta și selecta realitatea din jurul nostru, indiferent din ce domenii se reflectă.

Stând pe Pământ și privind în zare, observăm orizontul, semn că Pământul este rotund (sferic); zburând în spațiul cosmic pe orbite circumterestre sau de pe Lună vom vedea Pământul predominant albastru. Culoarea albastră vine de la procentul de 71% apă (mări și oceane) și 29% uscat - câmpii, dealuri și munți - din care este formată planeta.

Suprafața uscatului planetar este de 148.900.000 km², din care 237.500 km² aparține românilor. Acum aproape 550.000.000 ani exista aici un supercontinent numit Gondwana, înconjurat de ape. De-a lungul a milioane de ani, în urma „plutirii” plăcilor tectonice, s-au creat ruperi ale mantalei Pământului, formându-se continentele de astăzi. Acest proces nu a încetat, el continuă și astăzi, din această cauză resimțim cutremure sau activități vulcanice. Geologii au denumit acest fenomen „deriva continentelor”.

Geodezii, cu ajutorul „Proiecției Gauss-Krugen”, au făcut planiglobul, având ca finalizare cartografierea suprafețelor prin hărți realizate la diferite scări. Planeta Pământ este ușor turtită la poli, având aici o rază de 6.371 km și o rază ecuatorială de 6.378 km. În interiorul acestei sfere, tăind-o imaginar în două, vom observa, de la suprafață spre centru, trei mari secțiuni și anume: scoarța, mantaua și nucleul, fiecare cu o anumită grosime și componență geologică. Acum aproape 4,5 miliarde de ani, a început formarea planetei noastre Pământ (sau Terra). Pentru noi, oamenii, ea constituie „nava cosmică” ce ne poartă prin Univers. Nu avem nevoie de tuburi cu oxigen, deoarece planeta noastră este învelită de atmosferă. Această atmosferă este mai densă la suprafața Pământului, datorită atracției gravitaționale, și mai rarefiată pe măsură ce ne înălțăm (vezi podișul Tibet sau „acoperișul lumii”, Everest).

Pământul, împreună cu celelalte planete, gravitează în jurul Soarelui. Nicolaus Copernic, în sec. al XVI-lea, a demonstrat că Soarele se află în centrul Sistemului nostru Solar (Heliocentrism) și nu Pământul (Geocentrism). Acest Pământ pe

care trăim este purtătorul istoriei ființei umane. El ne este „leagăn și mormânt”, după cum spunea George Coșbuc. Mari civilizații ca: mesopotamiană, egipteană, cretană, romană, bizantină, mezoamericană etc. nu mai există astăzi, doar civilizațiile chineză, japoneză, indiană, islamică și occidentală (vezi **Ciocnirea civilizațiilor și refacerea ordinii mondiale**, de Samuel P. Huntington, 1993). Ce ne confirmă această realitate? Ne confirmă permanenta schimbare de ideologii, culturi, decizii. Spre ce va merge schimbarea? Nimeni nu știe, după părerea mea. Înspre bine? Înspre rău? Miile de războaie, de conflicte locale sau regionale, au stagnat ascensiunea ființei umane în știință și umanism. Ambiții monarhice, politice,

militare sau mercantile au subjugat sute de ani populații și teritorii. Tradițiile, istoria și bogățiile le-au fost luate cu forța armelor, iar ei, foștii proprietari, au fost omorâți sau transformați în sclavi. Pământul nostru românesc, de-ar avea gură, ar spune că ne tragem din traco-geți, precum au scris Sofocle, Herodot, Tucidide și alții. De asemenea, ar povesti despre hoardele migratorilor, despre exploatarea nemiloasă a multor imperii - austro-ungar, țarist, turc (între 1540 și 1828, Brâila noastră a fost raia turcească). Sau poate că știe acest Pământ cine a îngropat, în

zona orașului Sinaia, cu mii de ani în urmă, zeci de tăblițe din aur cu fel de fel de reprezentări istorice. Acum sunt doar vreo zece copii din plumb. Dacă acele tăblițe din aur sunt dovada incontestabilă a începuturilor noastre ca nație și cineva încă le păstrează...?

Pământul aceasta a fost și este martorul atâtor atrocități. El a îndurat și îndură sute de experimente nucleare, chimice, biologice. Apoi, trilioanele de tone de beton, de bitumuri ce acoperă puținul uscat planetar nu fac altceva decât să-i înăbușe respirația. Zi de zi, plămânii de

oxigen ai planetei se îngustează prin decopertarea unor dealuri, munți, jungle, pentru a face loc noilor exploatare sau drumuri. Și ne mai întrebăm de ce sunt atâtea uragane și inundații! Ultima pătură, cea mai subțire și poate cea mai importantă a Pământului este cea care ne ajută în asigurarea hranei. Mă refer la sol și pământul vegetal în care cultivăm cerealele, sădim pomii fructiferi, arborii, legumele și florile. De el se leagă viața noastră, a oamenilor, a tuturor celorlalte ființe (avem cele mai nobile cernoziomuri din lume), tradiția, istoria și literatura noastră.

Fiecare civilizație, popor, etnie, grup social, s-a născut undeva pe acest Pământ. Bucata aceea de Pământ au apărut-o de-a lungul istoriei cu prețul vieții. Nu știu, nu sunt pregătit să judec, dar cred că, în străfundul ființei noastre, există acel „Ne cheamă Pământul” al nostru, de oriunde am fi. Există nostalgia locului, memoria gustului, mirosului, a prispei tale, a neamurilor și a osemintelor strămoșilor tăi, care te fac să te întorci la ale tale locuri. Această pornire, acest comportament, poate că atestă faptul că suntem singurul popor din lume care avem doina - acel plânset, acel fluierat, acea tânguire. Dorul ne apasă, ne macină. Vrem să trăim și să murim aici, unde ne-am născut. De la bunici și părinți știm că „pământul și casa părintească nu se vând niciodată”. ...Și eu sunt un pasager trecător prin timp și îți mulțumesc, Pământule, pentru tot - pentru apă, aer și adăpost și, mai ales, pentru răbdarea ta - că mă porți pe drumuri stelare, în speranța găsirii Păcii și Iubirii Universale!

Doar o nevinovată fabulă aluzivă

Vulpoiul și cocoșul

Ioan VĂIDEANU

În poiana verde de lângă
Ghecet
S-adună amicii la mare
banchet,
S-adună adepții Vegan
Democrați
Să petreacă seara ca între
confrați.
Sponsor e vulpoiul, mândru
și flecar

picior?
Sunt spadasin maestru și pot
să te dobor!
Poate nu știi, potaie, cu cine
ai de-o face
Din câte piei de vulpe făcut-
am eu cojoace!
Privește-mă mai bine și fii, te
rog, atent.
Sunt deputatul vostru ales în
Parlament!
Vulpoiul: Cum îți permiți,

mișele, tu, găinaț moțat?
Uiți că toată obștea primar, ieri, m-a votat
Și zeci de exemplare ca tine am păpat?
Sunt geniu-n devenire și tobă sunt de carte
Să, încă pe deasupra, profesor de karate.
Și să mai știi, bătrâne, că-s mare dezident
Le revoluțiune, în piaț-am fost prezent
Și prin potop de gloanțe, scăpat ca prin
minune
Am fost cu fesenști la televiziune.
Dar nu a fost să fie precum era normal,
Să fiu eu prim-ministru numit oficial.
Mi-a luat-o înainte, nesocotindu-mi voia
Un altul, ce mâncase numai salam cu Zoia.
Mai, mai să explodeze vulpoiul demagog,
De n-ar fi fost pe fază un bodyguard bulldog.
Cu pasul rar și sigur el datoră-și face
S-apropie de masă, dorind să facă pace:
- Eu vă zic bună seara și vă rog să mă iertați
Dar nu e cumsecade că voi să vă certați,
Să defăimați Partidul Vegan Democrat
Ce pururi lanțul trofic l-a rupt și fărâmat

Fiindcă la alegeri a ieșit primar.
Stă în capul mesei, ciocnește pahare
Având câte-o glumă pentru fiecare.
Copii aduși de mână de mame iubitoare
Vin flori să-i dăruiască, ca-n zi de sărbătoare,
O glumă potrivită pe loc în minte-i vine
Răstălmăcind o frază din dogmele creștine:
„Mămici, lăsați copiii, ca să veniți la mine”.
Pe ușile din spate i se aduc plocoane
Se cumpără posturi cu comisioane
Se vând noi fotolii pentru pretendenți
Chiar și... taburete pentru concurenți
Însă nou primarul chiar în astă seară
Vrea ca să-și aleagă o miss secretară.
Defilează-n juru-i superbe cucoane
Îmbrăcate maxi după vechi canoane
Dar și duducețe sumar îmbrăcate
Maxi decolteuri, mai mult despuiate.
Vulpoiul le privește, semet, franc și boem
Precum privesc sultanii cadânele-n harem.
Deodat', el dă cu ochii de-o miss găinușă:
Gât golaș, roșcată și-o micuță gușă
La masă e'nsoțită de un cocoș galant -
Un crai de curte veche, tomnatec și pedant.
Și zice atunci, cumătrul: Uite-o puicuță rară
E numai potrivită să-mi fie secretară
Frumos împăiată, s-o țin ca trofeu
Mândră și cochetă, pe biroul meu.
Chiar de-aș avea de furcă cu moșul pintenat
Să pierd așa comoară ar fi mare păcat.
Când muzica începe, îl scoate din impas
S-apropie de Puica și-o invită la vals.
'Nainte ca puicuța să facă primul pas
Se ridică 'mpănatul cu indignare-n glas:
- S-avem pardon, monșer, de bune maniere
Dar fata e cu mine și de la mine-o cere.
Vulpoiul: Mă scuza acum, tataie, de gafa ce-
am făcut
Ascuns cu capu-n pene, eu, zău, nu te-am
văzut.
Cocoșul: Ce-ai spus e un afront; mă iei peste

Și tot ce-a fost arhaic a fost înlăturat
Când vulpea nu mai papă găini și nici
curcani

Iar câinele și mâța sunt prieteni, nu
dușmani.

Chiar eu am dat de-aseară ciolanul la o parte
Mânânc verdețuri, fructe, compoturi și
salate

Ba chiar și leul rege, eu vreau să vă vestesc
Mânâncă zarzavaturi, de fâlcile-i trosnesc.

Și orice etnie, cu pene sau cojoj

Va paște de-acum iarbă, cu boul la un loc
Fiindcă-n statutul nostru este legiferat:

Toți ce la noi aderă nu vor mânca vânat.

Vulpoiul: Chiar dacă vânătoarea a fost
eradicată

Rămâne-n joc disputa doar pentru cea
moțată.

Când vede-armura pe cocoș, vulpoiul' o lasă
moale:

Știi, eu n-aș vrea să duelăm în săbii și
pistoale.

Sunt ochitor de frunte și am și simțul tactic
Nu vreau să fac păcate, pentru că-mi ești
simpatic.

Un skandenbergh vom face dar, te previn,
sunt tare!

Ți-o spun ca la un frate și pe cuvânt de-
onoare.

În vremea asta, puica, stingheră și tăcută

Privește la bărbații ce-s încă în dispută.

Scârbită de adepții pseudo-democrați

Ea ochii și-i ridică spre maestrul muzicanți,

Trimite-un zâmbet galeș spre toboșarul
corb

El îi răspunde tandru și din priviri se sorb.

Cu lăutarul negru, ea iese pe furis

Să-și potolească focul pe iarbă-n luminiș.

.....
Morala-i doar aluzie,

Mai certă-i o concluzie:

Politica de curte cu gafe și confuzii

E-o fabrică de visuri, speranțe și iluzii

Noian de aberații, promisiuni deșarte,

Retorică și fraze bizar interpretate.

Iar dac' o curtezană se lasă disputată

Se războiesc edilii și lasă totul baltă.

Pe când ei se înfruntă, înversunați, ca orbii

Vin prada și-o apucă oportuniștii, corbii.

PROVERBE DIN ÎNȚELEPCIUNEA POPULARĂ

Proverbele românești sunt rostiri
pline de înțelepciune populară, care ne
învață cum să ne purtăm, cum să trăim și
cum să vorbim cu ceilalți. Uneori, un
proverb spus la momentul potrivit face
cât o mie de cuvinte. Printre cele mai
folosite proverbe, de care a auzit toată
lumea, se numără: Omul cât trăiește
învață, Cine se scoală de dimineată,
departe ajunge, Vorba dulce mult aduce
și Meseria e brătară de aur. Publicăm mai
jos câteva dintre cele mai cunoscute
proverbe românești, moștenite de la
străbuni. (M.G.)

Despre muncă și învățătură:

- Omul cât trăiește învață

- Cine se scoală de dimineată, departe
ajunge

- Meseria e brătară de aur

- Lenea e cucoană mare, care n-are de
mâncare.

Despre vorbă și faptă:

- Vorba dulce, mult aduce

- Cine sapă groapa altuia, cade singur în
ea

- Lupul își schimbă părul, dar năravul ba

- Ulciorul nu merge de multe ori la apă.

Despre prietenie și ajutor:

- O mână spală pe alta și amândouă fața

- Prietenul la nevoie se cunoaște

- Cine are un prieten bun, are o
comoară.

„NINO-NINO și Brăila”

Așa se numește ediția de știri a micilor reporteri de la Grupul de copii NINO-NINO, ediție care a ajuns la cel de-al douăzecișidoilea număr. Miercuri, 9 septembrie 2026, copiii au poposit, pentru a realiza un reportaj, la Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Ana Aslan” Brăila, ca să le adreseze câteva întrebări membrilor Cenaclului Literar-Artistic „Casa Speranței”. De ce aici? Pentru că Șefulicuță, coordonatorul grupului, este membru al cenaclului și a ținut morțiș să meargă la prima sedință de cenaclu de după vacanța de vară, ca să-i ia la întrebări pe colegii lui, împreună cu copiii. Copiii ce să spună? S-au bucurat nespus și l-au urmat pe Șefulicuță. Curiozitatea i-a stârnit cel mai mult. Și, de la primii pași făcuți la intrarea în clădire, curioși, copiii au vizionat mai multe fotografii cu creațiile lui Lazăr Bobi, sculptor și scriitor brăilean, fotografii ce reproduceau sculpturi în lemn. Ca să afle mai multe, o fetiță din grup i-a adresat o întrebare despre aceste sculpturi.

Prin întrebările puse membrilor cenaclului, micii reporteri au aflat despre creațiile lor, despre copilăria lor, despre lectură (de ce e bine să citim), despre fabulă și epigramă. Și, pentru că acești copii minunați sunt și artiști talentați, nu au așteptat prea mult comanda lui Șefulicuță și au susținut un spectacol intitulat „Zâmbetul unește”, care a fost primit de publicul prezent cu multe felicitări și cu aplauze furtunoase.

Bravo, dragi copii!

Lică BARBU, coordonatorul Grupului de copii NINO-NINO

Revista „Casa Speranței” la Sibiu și Chișinău

Prof. Doina FOCȘA

În august 2026 am călătorit prin Republica Moldova și România. Am avut întâlniri cu oameni dragi - rude, prieteni, colegi de școală, membri ASTRA.

La Chișinău m-am întâlnit cu familia fiului meu, venită tocmai din Irlanda. Am distribuit revista „Casa Speranței” rudelor, unui coleg de școală, chiar și angajaților de la recepția Hotelului „Chișinău”, unde am fost cazată. Cele mai multe reviste le-am distribuit, însă, după lansarea cărții „Împlinire și dăruire/Prinos de cinstire adus prof. univ. dr. Dumitru Acu la împlinirea vârstei de 81 de ani”, coordonatori pr. prof. univ. dr. **Constantin Necula** (actual președinte ASTRA) și pr. dr. **Ioan-Remus Răsvan**, dedicată președintelui onorific ASTRA, prof. univ. dr. Dumitru Acu (cel care, mai bine de 30 de ani, a organizat evenimente astriste în țară și în afara ei). Lansarea de carte a avut loc în biserica din localitatea Hamba, comuna Șura Mare, județul Sibiu. Ceva inedit!

Părintele Necula mi-a mulțumit și, după ce a admirat revista, mi-a spus: „**Nici Șura Mare, nici Sibiul nu are așa revistă!**”. Replica mea a venit îndată: „**Ce nu are Șura Mare, are Brăila!**”. Dacă la Chișinău nu m-am întâlnit cu Valentina Butnaru, președintele Societății „Limba noastră cea română”, iată că ne-am revăzut în biserica din Hamba, Sibiu!

Familia Butnaru era singura venită din Basarabia.

La lansarea minunatei cărți am fost invitați toți cei care am scris despre universitarul Dumitru Acu. Am profitat de ocazie și am mai distribuit revista „Casa Speranței” aștristilor din Brașov (Corina Bărăgan), Alba Iulia (Maria Cioica), Cluj (Luminița Cornea), Sibiu (Virginia Sârbu) și Făgăraș (Mihaela Gârlea).

Cu Val și Valentina Butnaru, de la Chișinău (Val Butnaru - jurnalist, scriitor, publicist, om de televiziune; Valentina Butnaru - președintele Societății „Limba noastră cea română”)

Părintele Constantin Necula a avut numai cuvinte de laudă pentru revista „Casa Speranței”, editată de Asociația Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Ana Aslan” Brăila

Revista noastră a ajuns și la pensionarii din Satu Mare!

Revista la rudele de la Chișinău și la cele sosite din Irlanda

Muzică și motociclete

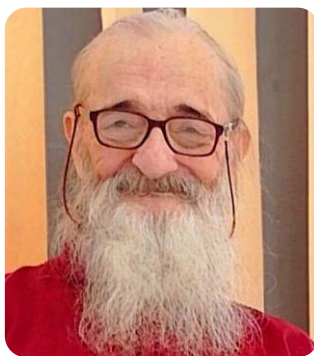
Haiduc MotorFest, Lacu Sărat, Brăila

Ediția a III-a, 28-30 august 2026

Aurel FURTUNĂ

Cunoașteam de multă vreme că rock-ul și motociclismul sunt strâns legate.

Și iată că Brăila se află la a treia... „recidivă” într-o acțiune care, pe lângă aspectul intrinsec - muzica rock de bună calitate, cântată live de către soliști și formații compuse din membri având vârste diferite, însă cu talent deosebit - în organizarea Asociației „Haiducii lui Terente” (condusă de către medicul Dragoș Prisecaru) - au reușit să aducă în cele trei zile iubitori ai motociclismului din mai multe localități ale țării, punându-le la dispoziție Tabăra pentru copii din Stațiunea Lacu Sărat, acolo unde s-a desfășurat întreg programul acestei ediții a festivalului, membrii asociației brăilene îngrijindu-se de toate condițiile necesare (voluntari, membri ai SMURD ca și ai poliției comunitare) au reușit, desigur, cu ajutorul unor sponsori care merită toate laudele, să creeze un cadru civilizat în care au avut loc demonstrații și jocuri specifice acestui sport (motociclismul)

în timpul zilei, iar de la ora 17:00, în primele două zile, s-au desfășurat concertele rock susținute de formațiile invitate.

Se știe că motocicliștii sunt oameni curajoși și talentați.

S-a cântat muzică rock românească, piese inspirate din folclorul românesc; interpretarea a fost la un nivel destul de ridicat, iar atmosfera de festival a fost întreținută de jocurile de lumini, de dans și bună dispoziție. Rock-and-roll-ul este și el de mai multe feluri, așa încât cei peste 400 de spectatori prezenți atât în fața scenei, cât și în întregul spațiu amenajat de către „Haiducii lui Terente” în parteneriat cu Primăria Municipiului Brăila, membrii asociației fiind, de fapt, oamenii care, desigur, au participat la alte asemenea manifestări festivaliere organizate în țară.

Unii spectatori au ascultat muzica de calitate, aplaudând frenetic, însă cei mai mulți au dansat pe ritmurile melodiilor preferate. Colectionarii își puteau achiziționa materiale specifice iubitorilor rock-ului. Presupunem că doar lipsa unui afișaj și a unui anunț pus pe Facebook nu a adus mai mulți spectatori în Lacu Sărat!

Cine a cântat la a III-a ediție a acestui festival pe care, cu siguranță, mulți dintre brăileni și-ar dori să-l vadă permanentizat, desigur, măcar anual:

28 august 2026

1. Recital Alex. Popoacă, solist;
2. Formația Sollys Brăila; componență: Rareș Gabriel Dudău (chitară și voce), Crina Raluca Marin (clape), Gabriel Stan (bass), Victor Andrei Smochină (tobe);
3. Formația „Metal Miliția” (tribut Metallica), Cluj-Napoca; componență: Mihai Răducu (chitară, voce), Andrei Pop (bass), Sergiu Nadaban (tobe), Radu Varvari (chitară);
4. „Florin Chiriac and Hippie Band” Galați; componență: Florin

Chiriac (chitară, voce), Ciprian Dincă (bass), Răzvan Gheorghiu (tobe, percuție);

5. Formația „Shaz” București; componență: Ștefan (voce), Horia (tobe), John (bass), Alex (trompetă), Florin (chitară), Daniel (percuție).

29 august 2026

1. „M. Criss and Raisa”, eleve ale Liceului de Artă „Hariclea Darclee” din Brăila; componență: Maria Cristina Goliță, Raisa Robu;

2. Formația „Darclee Witnesses” Brăila; componență: Patricia Dumitru (voce), Maria Cristina Goliță (voce), Denisa Mânzu (voce, chitară, clape), Georgian Simion (bass), Vlad Neagu (tobe), Cristian Piron (chitară, voce);

3. Formația „Baba Novak” București; componență: Mihai Stârcea (voce, chitară), Răzvan Pisău (vioară, voce), Radu Gheorghe (tobe, voce), George Sărluceanu (chitară, voce), Iustin Vezeteu (bass, voce);

4. „Lockdown Band” Brăila; componență: Leonard Puia (bass), Ioan-Adrian Piron (percuție), Vlad Neagu (tobe), Marian Ionescu (chitară armonie, voce), Cristian Piron (chitară, voce);

5. Formația „Anton” București; componență: Ovidiu Anton (voce), Andrei Bogdan (chitară), Marcel Alexandru (chitară), Ionuț Nedelcu (bass), Valentin George Pane (tobe).

6. Formația „Trooper”, Târgoviște; componență: Alin „Coiotu” Dincă (voce), Aurelian „Balaurul” Dincă (chitară), Ionuț „John” Covalciuc (tobe), Cristian Oftez (chitară), Ionuț „Oscar” Rădulescu (bass).

S-au cântat și coveruri, însă ultimele două formații au avut în program și cântece pe texte poetice demne de reamintit. În finalul festivalului, membrii Asociației „Haiducii lui Terente” au primit aplauze binemeritate, atât din partea publicului, cât și din partea

formațiilor de rock venite la Brăila.

Acești oameni cu motocicletele lor sunt cei care, la Crăciun, sau cu alte prilejuri, dau o mână de ajutor celor ce au nevoie de el. Ei formează adevărate caravane pentru a face mai mult bine în aceste vremuri în care nu întotdeauna toți cei ce ar trebui ajutați îl pot primi prin intermediul altor forme instituționalizate. Motocicliștii folosesc acest sport pentru a merge în locuri unde se ajunge greu, în locuri izolate și mai rar aprovizionate din țară, acolo unde știu sau află că cineva are neapărată nevoie de ajutorul total dezinteresat oferit de cei grupați în astfel de asociații cu scop sportiv, artistic, umanitar.

Sursă foto: Facebook, „Haiduc MotorFest”

In memoriam

Lansări de carte la Casa Memorială „Panait Istrati”

La împlinirea a 145 de ani de la fondarea Muzeului Brăilei „Carol I”, sâmbătă, 22 august 2026, la Casa Memorială „Panait Istrati” din Grădina Publică, a avut loc o dublă lansare de carte - eveniment organizat în memoria nepieritorului scriitor brăilean Panait Istrati. Este vorba de lansarea volumului aniversar bilingv „**Codine/Codin**”, de Panait Istrati

(prezentat de dr. Zamfir Bălan) și lansarea, în prezența autorului, a unui studiu excepțional despre ecranizările inspirate din opera lui Panait Istrati, intitulat „**Panait Istrati - omul care aderă la cinematograful**”, de Titus Vișeu. Au susținut prelegeri și au prezentat volumele proaspăt scoase de sub tipar scriitorii **Nicolae Grigore Mărășanu** și **Zamfir Bălan**. Ambele volume lansate, în

luna august a.c., la Casa Memorială „Panait Istrati”, au apărut la Editura Istros a Muzeului Brăilei „Carol I”.

„**Codin**” este cartea reprezentativă pentru ceea ce istoria literară consemnează drept „copilăria lui Adrian Zografi”. Apărut în urmă cu un secol, la Paris, volumul propune trei tipuri umane, adevărate trepte ale evoluției personajului alter-ego Adrian Zografi:

Moș Dumitru, proiecția literară a unui dintre unchii lui Panait Istrati - un om dârz, mândru, îngenuș de o realitate aspră, neîndurătoare, pusă pe seama soartei; Codin - figură singulară, surprinzătoare în multe privințe, individul uriaș, cu înfățișare hidoasă, dar cu suflet mare; Kir Nicola - un plăcintar albanez, care își poartă pe umeri povara deznădăjirii.

„**Panait Istrati - omul care aderă la cinematograful**” este, în același timp, un studiu despre ecranizările inspirate din opera lui Panait Istrati, o meditație profundă despre nebănuita bogăție de teme istratiene pentru posibile capodopere cinematografice, o carte scrisă cu rigoarea enciclopedistului și cu însuflețirea iubitorului de literatură și cinema.

Sunt două volume excepționale, dedicate memoriei marelui scriitor brăilean cu rădăcini grecești, Panait Istrati, care nu ar trebui să lipsească din bibliotecile brăilenilor, fie ele de stat sau particulare. **LA MULȚI ANI Muzeului Brăilei „Carol I”**, instituție fondată prin Decretul M.S. Regele Carol I, la 23 august 1881!

Consemnări de Marian GHEORGHE

Brăilenii de la „Hristo Botev” la Forumul Internațional „Moștenirea Bulgară” de la Balcic

• **Activitate culturală susținută a membrilor Asociației „Hristo Botev” a Bulgarilor de la Brăila.**

În perioada 19-22 august 2026, la invitația Asociației „Hristo Botev” a Bulgarilor din Brăila, Camelia Hristian, coordonatoarea Centrului Diversității Culturale al Muzeului Brăilei „Carol I”, a participat, alături de Grupul „Borianca”, coordonat de prof. Anastasia Andriev Radulov - vicepreședinte, prof. Maria Gancev - președinte, Nelu Carpuș -

vicepreședinte și alți membri ai Asociației „Hristo Botev” a Bulgarilor din Brăila, la cea de-a XII-a ediție a Forumului Internațional „Moștenirea Bulgară”, organizat de Primăria Orașului Balcic și Asociația „Moștenirea Bulgară”.

Evenimentul, inițiat de Marusya Kostova, proprietar și redactor șef al publicației „Balcic Daily Tribune”, din Bulgaria, are drept scop conservarea patrimoniului cultural și asigurarea unei platforme de dialog pentru pictori,

dansatori, muzicieni, oameni de cultură ce reunește, an de an, reprezentanți ai unor instituții și asociații culturale și științifice din Bulgaria, România, Republica Moldova și Ucraina. Ediția de anul acesta a Forumului de la Balcic a inclus o slujbă religioasă, vernisaje ale unor expoziții, un simpozion științific în cadrul căruia prof. Maria Gancev a vorbit despre istoria Comunității Bulgare de la Brăila. A fost apoi un spectacol în cadrul căruia Grupul „Borianca”, coordonat de prof. Anastasia Andriev Radulov a susținut un recital urmat, în ultima zi de festival, de un al doilea recital. Manifestările culturale s-au desfășurat la Centrul comunitar „Melnitsa/Moara veche”, construită în anul 1909 de „Asociația Industriașilor Anonimi”, clădire-monument reabilitată recent. Oaspeții de la Brăila au vizitat, de asemenea, muzee, precum și alte obiective culturale din orașul Balcic.

Marian GHEORGHE

Creații literare semnate de prof. Liliana TOMA

Rătăciți în cuvinte

NE rătăcim ades în cuvinte, călcând cu sațiu peste spațiile dintre durerea lor. Greșim, din prea multă orbire, litera, finalul, sau sensul, ordinea, ochiul, sau răsăritul cu care

deschidem lumea. Dar cuvintele nu ne rătăcesc, niciodată, de noi, nu ne uită. Din ele înmuguresc ierni, cu ele se joacă emisfere prin cicatricile gândurilor, din ele se țeș arce pentru salvarea timpului, ochii cerului își desenează gene de lumină din izvorul lor de înțelesuri, albatroșii se lovesc de țărnițele dintre marginea cuvintelor-mamă, a cuvintelor-tată, a cuvintelor-copii.

A cer de jad și mesteceni albi miroase zăpada ingenuncherii lor în rugi pentru floarea de crin. A mușchi crud de pădure miroase răcoarea silabelor pecetluind prologul anotimpurilor.

Sunt cuvinte care deschid ceruri peste amiezi orizontale și cuvinte care nasc

arhitecturi secrete timpului din noi, cuvinte-rouă care se-alintă-n curcubeul ierbii înfiorate de-mbrățișarea verdelui. Cuvinte cu chip de lună-fecioară și cuvinte-candelă se aprind în nopți întoarse din vis. Cuvinte-fluturi măsoară, zig-zagonal, zborul dintre primăveri și crisalide. Cuvinte-cascadă se frământă din tăietura stâncii, rotunjind izbucul de rostiri, în cercul ogindirii dintre maluri. Cuvinte-frunze respiră-n clorofila

tăcută și țărnuiesc nervurile dintre copaci și oameni. Cele mai tulburătoare sunt cuvintele-inimi, sărutate de spicul nopții în altare de lacrimi dulci și lacrimi sărate, de lacrimi-iederă și lacrimi-dor, născute între arcadele sfintelor iubiri.

Și sunt cuvinte de-nceput, cuvinte-Dumnezeu, descântate în tainele mărturisitoare de lumini și de lumi care dau slavă nevăzută adevărului din noi, rostit în har...

Și mai sunt, adunate pe răboj, cuvinte-tăgadă și cuvinte ce plâng în pustiu, ca loan, cuvinte-păcat, cuvinte-femeie și cuvinte-bărbat...

Și mai sunt... și mai sunt...

Liniiile curbe dintr-un vis

PRIN jaluzelele unui ier amorf, sătul de sine, se întrevăd, ca-ntr-un vis, urmele alunecând ale lui azi, pe care nu știu de unde să-l agăț în cuierul cu așteptări. Mereu cu gândul la vânzătorul de iluzii din colțul bă t a t o r i t a l o c h i u l u i , u n d e perpendicularele incolore ale trecutului cad peste ordinea zimțată a unui zâmbet forțat, am uitat că adevăratele năluciri nu au termen de valabilitate, nici nu sunt garantate, ele doar pun melcii să toarcă borangic din zestrea norilor și adună pașii rătăcitori în constelațiile brumate ale toamnei. Da, uite, bunico, uite, mamă, iar m-am luat cu altele și literale - încă mai am cutia aia frumos colorată, în care le așterneam somnul - se joacă aici, cu mine, ca și când lumea n-ar avea altceva de făcut, decât să caute ora exactă a timpului pierdut. Dar eu umblu prin visul ăsta care se ține, agonice, de mine, sprijinit de secundarele ultimei frunze din anul trecut și mă privesc în fereastra lianelor ce traversează, alene, podul înspre depărtări, adunând și etichetând bănuții găuriți, potcoavele calilor, nuca din perete și tot ce mai găsesc prin orizontul pe care tot încerc să-l ating, dar orizontul se mută cu chirie în alt orizont și se pierde, nălucă deșirată, printre alte vise...

Se scutură zdrențe de nori pe fluturii

luminii și gânduri fermentate-n spuma întrebărilor veghează intrarea în cetățile care scriu epopei cuvântului dintre amurguri secerate de lună, prăbușite în visul ireal de real... și cuvântul se face rugăciune la pragul împărăției poveștilor și știi, bunico, acolo, în limpezimi de cristal, mi se pare că risipesc mărgelile din toate scoicile eșuate pe nisipul amiezilor fierbinți, când tu-mi descântai de frumos și neuitare și mama glumea, spunând că sunt prea zurlie și că țin minte toți bondarii care săvârșesc nuntiri pe florile-de-piatră și toate unghiurile din care se născocesc viața și vezi, am ținut minte și acum mi se deznoadă șiruri de cuvinte și curg ca ploile-copile sărutate de argintul dimineților de mai... visul ăsta se târăște după mine, îmi suieră, nerușinat de sincer, pe la intersecțiile sângelui, îmi unge încheieturile scârțâinde cu mirodenii din o mie și una de nopți, se strâmbă, coase noaptea de marginile zării, să nu se deschidă a trezire, încalecă urgii de muguri ce plesnesc sub sărutul lui Prier și-al lui Florar și se icroșește în adumbriri irupte din frunzar... În pumnul închis copilărește, încă mai țin schije din visele care promiteau să se facă mari și să șteargă toate lacrimile neuscate de vreme...

Icoană ortodoxă foarte rară

Tincuța GHERGHICEANU,

artist plastic,

membră a Cenaclului Literar

Artistic „Casa Speranței”

a pictat Sfânta Icoană

a Generației: bunica Miriam

a Maicii Domnului, Sfânta Ana

a Maicii Domnului, Sfânta Maria

și Domnul Iisus Hristos

Icoana de mai sus, cu patru chipuri sfinte este foarte rară. În partea de început a acestei Sfinte succesiuni se află Miriam, mama Sfintei Ana. Ea reprezintă rădăcina din care a crescut un arbore sfânt. Urmează Sfânta Ana, fiica lui Miriam și mama Maicii Domnului. Dumnezeu i-a dăruit-o pe Fecioara Maria, cea aleasă să devină Maica Mântuitorului. Sfânta Fecioară Maria, cea mai aleasă dintre femei, este floarea desăvârșită a acestui neam sfânt. În centrul Icoanei se află Domnul nostru Iisus Hristos, Izvorul mântuirii și Lumina lumii. Pruncul ținut în brațele Maicii Sale nu este doar rodul unei familii binecuvântate, ci Fiul Lui Dumnezeu venit pentru a aduce oamenilor pace, iertare și viața veșnică.

„Scriu din dragoste pentru copii”

Interviu cu fabulista Virginia STANCIU

Născută la 25 iunie 1948, la Brăila, **Virginia Stanciu** - inginer de profesie, membră a Cenaclului Literar-Artistic „Casa Speranței”, a Asociației Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Ana Aslan” Brăila și a Societății Scriitorilor Galați - autor de literatură pentru copii și tineret, a scos de sub tipar cel de-al 15-lea volum, intitulat „Poezii pentru copii”, apărut la Editura Sfântul Ierarh Nicolae. Volumul are 120 de pagini și este bogat ilustrat, așa cum sunt, de fapt, toate cărțile publicate de Virginia Stanciu. Aceasta a mai publicat, începând cu anul 2022, următoarele volume: „Grădinița noastră” (poezii), „Lumea copiilor” (poezii), „Fabule pentru copii”, „Fabule pentru școlari”, „Fabule” (vol. I), „Lumea copiilor” (fabule), „Lumea necuvântătoarelor” (fabule), „Fabule”, „Fabule alese”, „Fabule - proteste în pădure”, „Fabule” (vol. II) și „Fabule - întâmplări neașteptate”, „Fabule - iubește natura” și „Fabule - Oglinda lumii”. Visul său este acela de a publica, în total, 300 de fabule. Prezentăm mai jos un interviu cu prolifică scriitoare de la CARP „Ana Aslan” Brăila.

R. Cine sunteți?

„Cine sunt? Sunt o bunică și străbunică

din Brăila, membră a Cenaclului „Casa Speranței” și a Societății Scriitorilor din Galați. Și, de trei ani încoace, fabulistă. Am început să scriu la vârsta de 75 de ani. Până atunci am muncit, am crescut copii. La 75 de ani mi-am permis să... visez. Am publicat 15 cărți, din care 12 cu fabule, cu un total de 270 de fabule. Chiar și pentru mine este un număr impresionant. Toate aceste cărți sunt daruri de suflet pentru nepoți, strănepoți și pentru toți copiii Brăilei”.

R. De ce v-ați apucat de scris?

„Scriu din dragoste pentru copii. Fabula e lecția de viață spusă cu zâmbetul pe buze. Eu nu dau sfaturi, eu pun animalele să vorbească și cititorii înțeleg imediat ce vreau să spun. Aceste fabule sunt agreate și, prin aprecierile primite, am reușit să gust puțin din succes, fiind încă în viață...”

R. Unde vreți să ajungeți? Care este visul dumneavoastră?

„Vreau să public 300 de fabule și să intru, oficial, pe lista fabuliștilor români contemporani, care sunt foarte puțini. Pentru mine, 300 nu va fi doar un număr.

E dovada că niciodată nu este prea târziu să-ți împlinești menirea! Vreau ca, peste ani, când se va deschide o carte de literatură română și se va vorbi despre fabulă, numele meu să fie acolo. Nu din orgoliu, ci ca mărturie că **visul nu are vârstă**. Mai am 30 de fabule de scris până să ajung la 300. Iar în încheiere, vă ofer următorul catren:

**Nu am crezut că eu, vreodată -
O bătrână neînsemnată
Pot să fac lumea s-asculte
Fabulele mele multe”.**

Consemnări de Marian GHEORGHE

Musca și cățelul

Un cățel, în băătăură,
Istovit că e caldură,
S-a băgat în grabă
Sub un pom, în iarbă.
Dar din zbor a sosit
Chiar pe botul umezit
O muscă tare amețită
După miros venită.
Cățelul, privind - o în ochi,
Fluturând din urechi,
Alătrat: Ce cauți oare,
Ești ceva fără valoare!
Musca, bâzâind, i-a spus:
Văd că ții nasul pe sus!
Cățelul a rămas mirat
Și a continuat disperat:
Tu ești proastă. Ce faci?
Zboară de aici și taci!

Ai loc pe gunoi, în curte,
Nu te băga pe oriunde!
Și s-a scuturat pe spate,
S-o alunge în altă parte.
Însă musca, fără stres,
Vrea ceea ce și-a ales
Simțind resturi de mâncare
Că pe bot încă mai are.
Cățelul a sărit în sus,

Să vadă unde s-a pus,
Iar musca s-a întors,
Atrasă de acel miros
Și, lăsându-se pe nas,
Încremenită-a rămas.
Cățelul, cu limba scoasă,
Tolănit în iarba deasă,
Se gândea cum să o alunge
Fără să o mai alerge.
Și a găsit el o metodă
Să nu vină nici pe coadă
Rămânând jos, la soare
Unde temperatura-i mare.
Musca, încălzită tare
A zburat unde-i răcoare.
Câinele-a scăpat cu bine
Că ea-n soare nu mai vine.
Și prin lume, de pe oricine
Greu pleacă musca... când vine.

Destinul unui om

Florin BURTEA

Iarnă grea. Afară este un ger de crapă pietrele. Vântul şuieră sălbatic și fără milă, lovește tot ce întâlnește în cale. Răscolește omătul înghețat ce acoperă ca o pătură albă întreg orașul. Să nu dai niciun câine afară din casă pe vremea asta!

Lume puțină pe stradă, deși este ora prânzului. Câțiva trecători înfrigurați trec grăbiți pe lângă mașină. Mă îndrept spre magazinul de mobilă din apropierea blocului meu, împreună cu un vecin, ca să ridic un șifonier cu două uși pe care îl cumpărasem cu o zi în urmă.

Lângă ușa de la intrarea în magazin văd un bărbat zgribulit de frig, nu prea înalt, destul de bine făcut. Nu pare să aibă mai mult de patruzeci și cinci de ani, este șaten și are niște ochi căprui ce au în ei multă tristețe. Gulerul ros al trenziului murdar este ridicat până la obraji, iar nasul îi este roșu. În picioare are niște adidași albi, uzați. Mănâncă iaurt cu pâine. Îi spun prietenului meu să mă aștepte în mașină și mă duc la cel care, fără doar și poate, este un *om al străzii*! Îl salut, îmi răspunde la salut cu o voce blândă și oarece rezervă. Îl rog să mă ajute să scot șifonierul din magazin. Se oprește din mâncat, eu îmi cer scuze că l-am întrerupt de la masă, dar mă asigură că nu-l deranjează cu nimic, așa că își pune iaurtul și miezul de pâine într-o sacoșă din plastic pe care o lasă lângă ușa de acces în magazin și mă urmează în interiorul acestuia. Luăm dulapul și-l ducem împreună la autoturism. După ce îl așezăm în portbagaj, acesta rămânând întredeschis, îl întreb pe cel ce mă ajutase dacă nu poate să mă ajute să urc voluminosul obiect în apartamentul din blocul unde locuiesc în apropiere. A fost de acord. Vecinul meu a plecat înainte cu autoturismul, iar noi, pe jos, căci era mică distanța de parcurs.

Am ajuns cu puțin în urma vecinului meu. *Boschetarul* m-a ajutat să urc șifonierul până în interiorul apartamentului meu de la etajul trei. După ce i-am dat niște bani pentru că mă ajutase, fiindu-mi milă de el, i-am propus să mănânce o mâncare caldă la mine. Intimidat de lărghețea gestului meu, a încercat cu jumătate de glas să refuze, dar l-am rugat să se așeze la masa din bucătărie și am pus mâncarea la încălzit. Din puținele cuvinte pe care le schimbam cu el până atunci, îmi dădusem seama că este un om inteligent. Am vrut să-i aflu povestea vieții, eram curios să știu de ce ajunsese în situația aceea. Bine, exista și posibilitatea să inventeze ce urma să-mi destăinuie și să nu-mi spună adevărul, dar nu cred că a făcut-o!

După ce l-am servit cu ciorbă de pui, musaca de cartofi cu carne și cu o cană de vin fiert, să se mai încălzească, i-am zis:

- Te rog să-mi spui ce ți s-a întâmplat, de-ai ajuns să nu ai casă și masă. Spune-mi povestea vieții tale!

Îmi răspunde cu un glas subțire și dulceag, tușind mereu, ca să și-l dregă. Era greu, foarte greu să crezi că este un vagabond! Mai curând ai fi zis că este un intelectual căzut în mizerie și uitat de Dumnezeu sau un fost funcționar ori ofițer dat afară din serviciu pentru beție repetată! El însă îmi zice:

- Drept să vă spun, nu-mi face plăcere să-mi amintesc prin ce am trecut, ce mi s-a întâmplat, întrucât viața nu a fost prea blândă cu mine!... Pentru că ați fost atât de bun cu mine, îmi voi deschide un

pic sufletul în fața dumneavoastră. Am avut și eu familie: nevastă și un băiat. Au murit acum șapte ani de zile. A dat o mașină peste ei când traversau strada pe trecerea de pietoni. M-a durut foarte mult pierderea lor. Simțeam că voi înnebuni! Lucram ca subinginer la Uzina metalurgică, dar cele mai multe secții au fost închise și am fost trecut în șomaj. Un an de zile am trăit din ajutorul de șomaj. După aceea nu mi s-a mai dat. Nu am reușit să-mi găsesc de muncă, așa că am lucrat pe ici pe acolo, fără să găsesc nimic stabil, doar muncă la negru, fără carte de muncă! Aveam un apartament proprietate personală cu două camere. Acumulasem datorii mari, mă împrumutam mereu de la un cămătar, pentru că banca nu m-ar fi împrumutat, eu neavând serviciu. Acest om, de câte ori îmi dădea bani, mă pune să semnez un document în fața unui notar, cum că îi voi restitui banii cu o anumită dobândă fixată de el și că voi garanta împrumuturile cu apartamentul meu. Cu alte cuvinte, dacă nu-i înapoiam banii, îmi pierdeam locuința. Aveam sume mari de restituit cămătarului. Până să mă dezmeticesc, am rămas fără casă. Cămătarul mi-a luat casa, culmea, prin hotărâre judecătorească! Folosindu-se în instanță de toate actele semnate de mine în fața notarului. Am rămas pe drumuri! Prietenii m-au sfătuit să nu mă las, să mă adresez și eu justiției, ca să-mi facă dreptate. Să mă duc la poliție, la procuratură, la judecătorie și să-i fac și plângeri penale cămătarului. Pentru că nu numai pe mine mă lăsase fără locuință, ci făcuse acest lucru și altor oameni... Am făcut câteva sesizări scrise către toate aceste instituții, dar nu am rezolvat nimic. Fără casă, fără bani, fără să pot plăti un avocat care să mă ajute, am renunțat. Sunt, totuși, conștient că am semnat cu mâna mea acele hârtii... Și nu știu dacă aş avea câştig de cauză! Am decăzut din ce în ce mai rău! O vreme am locuit la niște rude, dar nici aceștia nu au

putut să mă țină prea mult: aveau propriile lor necazuri. Am plecat de la ei. De atunci stau pe stradă! Vara este mai bine, căci pot dormi sub cerul liber, pe diferite bănci din parcuri, dar iarna este groaznic! Uneori, mai înnoptez în scara vreunui bloc. Dar oamenii sunt cum sunt, nu au niciun dram de bunăvoință și compasiune pentru mine și mă alungă de cele mai multe ori.

Am simțit nevoia să intervin:

- Bine, dar știu că există un așezământ pentru oamenii fără

adăpost în orașul nostru!

- Există! Am stat și acolo o perioadă de timp, dar nu te țin mult nici acolo; te țin un timp, după care te dau afară!

Mărturisesc că nu-mi făcea plăcere ceea ce aflam de la acest om. Tot ceea ce îmi spunea îmi provoca milă și compasiune. Am reflectat: *Există adăposturi pentru câini; de ce nu am face mai multe adăposturi și pentru oamenii năpăstuiți de soartă?*

- Iarna este cel mai greu! Mulți dintre noi, cei fără casă și fără masă, ne găsim sfârșitul din cauza frigului năprasnic. Dacă scăpăm de iarnă, suntem siguri că vom mai trăi un an, până la iarna următoare!

După ce și-a spus povestea tristă a vieții, bărbatul și-a terminat de băut cana cu vin fiert, și-a luat sacoșa din plastic în care avea iaurtul și pâinea și a plecat, după ce mi-a mulțumit frumos pentru masă. Nu mai întâlnise de mult gesturi de omenie! Dar, cu toate acestea... simțeam că nu făcusem destul pentru el! Începuse să mă mustre conștiința că nu am făcut mai mult!

L-am privit cu durere în suflet de la fereastra apartamentului, cum traversa strada și pășea în *necunoscut*. Unde se putea adăposti pe frigul ăsta? Unde va sta la noapte? Va găsi o scară de bloc unde să se adăpostească sau îl vor alunga oamenii? Oare va supraviețui acestei ierni geroase!?

(Fragment din volumul „Călătorii în cotidian”, apărut la Editura „InfoEst”, Brăila, 2025)

„Varză, varză și iar varză!”

Lică BARBU

Pentru mine, toată luna octombrie era sărbătoare. Cea mai bogată lună a anului ne oferea de toate, iar eu eram primul atunci când mama și tata pregăteau conservăraia de iarnă. Se începea cu magiunul. După ce fierbea prunele într-un ceaun mare pus pe pirostrie, mama aducea borcanele spălate cu apă caldă și puse-n gard, ca să le ia vântul toamnei, trecea la umplerea borcanelor cu magiun și apoi le pune capac cu celofan legat cu sfoară.

Asta pândeam eu. Așteptam să termine toată treaba și sigur rămânea la urmă vreo jumătate de borcan cu magiun. Bucuria mea! Savuram cu poftă tot magiunul, de rămânea borcanul curat ca la-nceput. Stați! Nu chiar tot. Mai rămânea un pic pe fundul borcanului, pe care-l lăsam intenționat. Mă mânjeam cu magiun pe obraji și ieșeam la stradă, special ca să mă vadă Tatalai. Știam că e pofticios și voiam să-l amăgesc.

- A făcut mama ta magiun?, sărea Tatalai să mă întrebe, de cum mă vedea.

- Îhî, mă făceam eu că-i răspund plescăind.

Mă întreba aiurea, de parcă nu-mi vedea magiunul de pe obraji.

- Și nu a mai rămas nimic, p-acolo, ceva?

- Ba da!

- Și?

- Și ce?

- Nu-mi aduci și mie un pic? Măcar o lingură. Fug și aduc o felie de pâine.

- Nu te duce, pentru că nu prea mai e. S-a evaporat ce a rămas. Aici, îi spuneam eu, arătându-i burtica.

Și tot așa îl ispiteam pe Tatalai, până mi se făcea milă de el și-l conduceam în curte, lăsându-l să pape magiun din ce a rămas pe fundul ceaunului. Lună-l făcea!

În următoarele zile din luna octombrie, se puneau în borcane compoturi, zacuscă, zarzavat pentru ciorbe, bulion. Nu lipseam nici la acestea, pentru că mereu era ceva de gustat, mai ales la zarzavaturi. În cratița în care mama tăia roșii, ardei gras, verdeță și altele, rămânea o zeamă dulce-acrișoară. O nebulie!

Ca la un semn, imediat după Sfântul Dumitru, toată lumea de pe stradă pune varză la murat. „Varză, varză și iar varză!”, spunea tata când aducea varză cu căruciorul de la piață. Spunea asta tot

timpul ritualului de pus varză în putină, de mă și enerva tot repetând. Dar ce mai conta, când urma să devorez cotoarele de varză pe care tata le scotea din mijlocul verzelor? Mâncam câte un cotor, două și le dădeam și oițelor câte unul. Erau destule.

În stradă, toți copiii rodeau cotoare de varză. Nu aveam pe cine să amăgesc!

Zburrita era șefă la mâncat cotoare și se bucura când vedea că-mi plac și mie foarte mult. Totuși, o urmă de îndoială îmi trecea prin gând. Dacă o făcea, așa, ca să-mi fie dragă și mai mult? Mă rog, și cu cotoare și fără cotoare, pentru mine tot Zburrita era.

Lui Jiji nu-i plăceau cotoarele. Cică el nu e oaie, să mănânce așa ceva. Se fandosea degeaba, pentru că, atunci când apărea pe stradă Musculița cu un cotor de varză în mână, mușcând cu poftă din el, fugea în curte ca să-și aducă și el unul. Pam, pam! Ghinion. Părinții lui dăduseră toate cotoarele la porc. Jiji, dezamăgit, ca să fie mai cu moț, venea înapoi cu o frunză de varză din care mușca, strâmbându-se. Nu se compară frunza cu cotorul. Cotorul de varză era dulce și gustos, ca napii pe care mi-i dădea mamaia Ștefana, când îi dezgropa din grădină. Jiji, din neatenție, a scăpat frunza de varză în noroi. Pac și Musculița, să-i zică una:

- Ia cu „sare”, Jiji, dacă nu-ți place!

Ne-am prăpădit de râs. Supărat, Jiji a intrat în curte ca să aducă altă frunză, probabil, dar nu a mai ieșit. Îl loveau în orgoliu spusele Musculiței. Iar eu, ca să nu las scena neterminată, m-am trezit spunând: „Varză, varză și iar varză!”.

EPIGRAME

Stela Șerbu RĂDUCAN

Bunicața veselă

Scaunul și-l balansează,
La șosete tricotează
Ce-mi răspunde, când o chem?
„Iaca-l fac pe dracu' ghem!”

Chipeșul instalator

În hainele de lucru-apare
Centrala vrea să o repare
Uneltele își pregătește
Ah, Doamne, ce mă încălzește!

Studenta

Din facultate a plecat,
C-un african s-a măritat
A zis că mult de el îi place
Acuma, zile negre-i face.

Compasiune

Tipul capul și l-a spart,
Când mergea în drum spre casă
Și va fi ținut la pat
De-o brunetă voluptuoasă...

Fata de la Ieși

Gândesc, de-o vreme, nu de-acuș,
Să mă combin c-un lăcătuș
Să stea mai mult, nu de-o idee,
Când trecem prin momente-cheie.

Simptome de epigramistă

În sală nimenea nu plânge,
Râd toți, în două-trei reprize
E sigur - am umor-n sânge,
Cum?! N-a ieșit la analize?

De Sărbători

Când nevasta l-a ntrebat:
Cine e la noi în pat?
El sări, ca un nebun:
Mi-a adus-o Moș Crăciun!!

Colindul hoților

Vai, ce mult ne bucurăm,
Vine iarna cea geroasă!
Vom pleca să colindăm,
...Când boierii nu-s acasă.

Pauza mare

Prof. Angela BURTEA-MOȘESCU

Sunase clopoțelul de câteva minute, era pauza mare, timp suficient pentru joacă. Dar unde? Sala de clasă era prea mică și... cum să alergi? Aerul cald de iunie abia pătrundea prin ferestrele larg deschise, iar noi eram vreo 25 de suflători!

Ne uitam lung la Doamna, o imploram din priviri, dar răspunsul rămânea același: *Nu! Scurt și cuprinzător!* Doar Ștefan, colegul al cărui comportament era de invidiat, reușea s-o mai înduplece uneori. Din păcate, în ziua aceea Ștefan nu venise la școală.

- Doamna noastră cred că are o obsesie, zilnic aceleași cuvinte: *Nu alergați, veți faceți praf! Atenție să nu vă loviți!* șopti colegul meu de bancă.

Și-n același ritm... și noi: *Afară putem ieși?* Care era răspunsul? Evident, NU!

- Doamna n-o fi fost copil? Vrem și puțină miș... ca... re..., adăugă bosumflat Mihai.

Și nu știu cum se face că, exact când schimbul de replici era în toi, a apărut directorul. Toți am rămas pe loc, nimeni n-a mai scos un sunet. Ne-a privit zâmbind, după cum îi era obiceiul, apoi ne-a întrebat:

- Ce faceți, măi iezilor, nu ieșiți în curte?

Atât ne-a fost! Pașii noștri s-au îndreptat spre ușă, fără să mai așteptăm încuviințarea doamnei, și-ntr-un iureș de nestăvilit am zbughit-o voinicește spre împărăția curții. Domnul ne-a făcut loc, zâmbindu-ne complicitar, iar în urma noastră se auzea răsunetul vocii lui:

- Atenție la flori, să nule rupeți!

Știam că le iubește, iar noi încercam să respectăm regula. De trandafiri, chiar dumnealui se ocupa, era o pasiune veche, iar unde-i pasiune, sporul crește și frumusețea stăpânește...

Curtea era împărțită în două: cea mai mare parte era asfaltată, iar cealaltă era plină cu ierburi mărunte și straturi cu flori. Trandafiri și panseluțe erau peste tot. Văzându-ne în curte, partea cu asfalt a rămas aproape goală, iar noi ne-am îngrămădit spre partea verde. Adevărat, parcă eram niște miei scăpați din țarc! Știa directorul ce știa!

Peste câteva minute a apărut și doamna învățătoare. Temătoare femeie! *Aveți grijă să nu vă loviți, vezi să nu-ți rupi vreo mână! Luca, alergi prea tare, știi că ai avut probleme în ultimul timp!* Le știam pe de rost! De multe ori nici n-o mai auzeam! Noi ne vedeam de-ale noastre, căci pauza nu trebuia irosită, iar dumneaei continua cu

avertizările!

Rebeca și Andra, botanistele clasei, se aplecau din când în când asupra florilor. Se așezau în genunchi, mângâiau cu privirea, apoi se uitau una la alta, ridicând din umeri. Iris a adunat flori de pădărie și i le-a adus doamnei. S-a întors spre noi, sărind într-un picior de bucurie:

- Nu așa că erau frumoase? Ce galben minunat!

- Desigur, spuse Alex, doamna adoră galbenul!

Ana și Mira alergau după fluturi! Amalia, cu delicatețea-i caracteristică, i-a întins doamnei o plantă cu frunze păroase și flori albe, grupate în buchețele, întrebând-o cum se numește.

- Coada-șoricelului! a răspuns doamna cu delicatețe.

Dar n-a apucat să mai adauge ceva, căci Amalia a aruncat floarea cât colo și-a rupt-o la fugă, țipând. Doamna privea contrariată:

- Amalia, ce s-a întâmplat? Amalia!

După câteva minute, aveam să aflăm cu toții misterul. Pentru Amalia, șoarecii erau cele mai dizgrațioase vietăți. Cu lacrimile pe obraji, continua să spună:

- Am ținut în mână o coadă de șoarece? Nu, nu, nu pot să cred!

Degeaba încerca doamna s-o lămurească, explicându-i că este o plantă miraculoasă, cu efecte terapeutice, doar că, popular, așa i se spune: *coada șoricelului*.

- Da, da, tocmai asta e, bunica bea zilnic acest ceai și-l mai obligă și pe bunicul să bea! N-am știut că-i zice așa, iar pe dulapul din bucătărie sunt numai *cozi de... șoarece!*

Se făcuse roată în jurul Amaliei. Mulți dintre copii râdeau, alții priveau indiferenți. Când totul părea lămurit, am ajuns și eu. Fără să întreb ceva, Romina, băiețoasa clasei, m-a împins voinicește, de era să mă adun de pe jos, spunându-mi:

- Nu-ți pierde timpul, hai să dăm câteva pase cu mingea lui Bogdan, acum se sună de intrare! Nimic important aici! Sensibilă, ce vrei! Face alergie la coada șoricelului!

Răzvan se așază pe gazon. Stătea întins de ziceai că este răstignit. Era chiar frumos, iar chipul său avea o lumină specială. Cred că de la razele mângâietoare ale soarelui.

- Ce faci, Răzване, dormi? Îi

șopti la ureche Andrei.

- Dorm! Cum să dorm? Vorbesc cu pământul, îmi spune o poveste.

- Ha-ha-ha! Așa, așa, vorbește, doar vrei să te faci inginer agronom peste câțiva ani.

Parcă niciodată n-am văzut o bucurie atât de mare pe chipul colegilor mei. Puterea naturii era o binecuvântare pentru toți.

Pauza se terminase de câteva minute, dar primisem învoire să mai stăm puțin. Câțiva colegi se lungiseră lângă Răzvan pe iarba și priveau albastrul cerului, alții jucau leapșa, câteva fete se plimbau la braț de parcă erau pe marile bulevarde, discutând aprins nu știu ce subiect. Doar Carmina și Bebe șușoteau enigmatic, stând într-un colț mai îndepărtat. Cu siguranță discutau despre concursul de șah, care urma să se desfășoare peste câteva zile.

- Ce faceți, măi iezilor, ați uitat să vă înapoiați în clasă?

Reapăruse directorul. Nu părea să fie supărat pe noi! Învățătoarea ne-a venit în ajutor, răspunzând în locul nostru:

- Joc și mișcare, domnule director! Intrăm numaidecât în clasă, nimic nu se pierde.

Directorul zâmbi! Știa și dumnealui că doamna ne iubește, dar multele griji pe care le avea o determinau să exagereze uneori. De, să nu pățim ceva, responsabilitatea pe umerii dumneaei cădea! Răspundea pentru fiecare cu vârf și îndesat!

Îmbujorați și transpirați, savuram clipele minunate ale pauzei mari într-o zi de iunie, la sfârșit de clasă a IV-a, neștiind că odată, peste ani, le vom retrăi lăcrimând a plăcere.

Cât despre Amalia, cine recomandă azi pacienților ceai de „coada-șoricelului”, dacă nu ea, care a ales să devină farmacistă? Răzvan e ditamai fermierul și-n fiecare zi, din zori și până-n seară, vorbește cu pământul. Romina e polițistă, doamna învățătoare dăscălește alți copii, iubindu-i la fel de mult, iar domnul director, pensionar fiind, are o grădiniță plină cu flori pe care o îngrijește cu aceeași pasiune...

Iar eu? Eu adun amintirile ca pe niște mărgăritare și le așez pe foaia imaculată de hârtie, spre bucuria multora dintre noi!

**Sibiana
Mirela ANTOCHE**

Ibovnică toamnă, Femeie GOLAȘĂ!

Ibovnică toamnă, femeie golașă, în tremurul ploii strănuți,
Căzând în ispită, te lepezi de frunze, pământul pe săni îl săruți,
Storci boaba de struguri, bați nopții potcoave și vinzi crizanteme
la târg,
Urci prafu-n coșarcă, bați nucile-n coajă, ștergi ceara gutuii în
pârg.

Rugina ți-e haină, ți-e foșnetul suflu, iar ochii-ți pictați curcubeu,
Roșcați ți-s pantofii, mănușile-ți fine și-adânc e al tău decolteu,
Lungi bucle de-aramă sporesc strălucirea-ți, dar cad uscățive pe
mal,
Te-nvârte în horă, te prinde în vrajă, furtuna ce-ți cântă la bal.

Te uită cocorii, ți-e delta pustie, doar busturi de trestii rămân,
Îndeasă castane în coapsele pernei și urcă-le-n snopul de fân,
Revino mireasă, tangouri dansează și-alungă și ultimul dor,
Cu trena zbicită, cu voalul de ceață și buzele arse de-amor!

Mă închin

Mă închin ție, Marie, maică sfântă între sfinți,
În genunchi m-așez cuminte, cu o taină de credinți,
Și mă rog, măicuță dragă, să-mi ții sufletul aproape,
Să-mi ștergi lacrimile toate ce le-am adunat sub pleoape.

Peste valuri de-ncercări dă-mi puterea să rezist,
De voi fi îndurerată nu-mi lăsa sufletul trist,
Nu-ți cer aur, nici safire, ci un dram de sănătate,
Mă închin ție, Marie, să le pot duce pe toate!

Îți mai cer să-mi dai lumină și doar pace să îmi dai,
Cu-al blândeții tale chip, de-al meu suflet, grijă s-ai.
Maică bună, preacurată, mă închin cu plecăciune,
Iar în schimbul rugăciunii dă-mi, te rog, înțelepciune!

Când povara vieții-apasă și puterea mă slăbește,
Fii toiagul ce mă ține, mâna care mă păzește.
Lasă mila Ta cerească peste inima-mi smerită,
Ca să trec prin orice vreme cu nădejde neclintită.

Ocroțește-mi casa, neamul și pe cei ce-mi sunt comoară,
Fă să crească bunătatea peste fiecare seară.
Iar prin sfânta Ta iubire, drumul să-mi rămână lin,
Până-n clipa revederii, Maică sfântă, mă închin.

POEZII PENTRU COPII

Lăzăr BOBI

Motanul cel rău

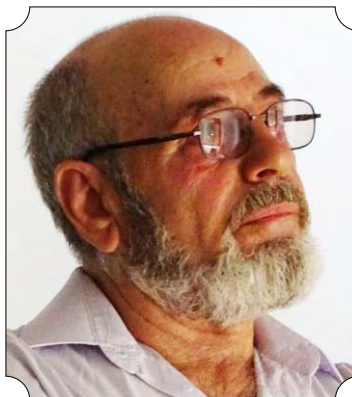
A trecut chiar ieri motanul
Iar pe la hulubărie,
Agăsit ușa deschisă
Și-a intrat, de cap să-i fie.

A omorât porumbița
Și doi pui golași, frumoși.
Nu l-a auzit Fetița,
Că-l vedeam cu ochii scoși.

Îl pândește cățelușa
Pentru răul săvârșit;
I-am lăsat deschisă ușa,
Ca să-l prindă pe bandit.

Rex și-ascute colții, iară
Ronțâind de zor un os:
Te prind eu chiar astăzi, fiară,
Și-ți întorc blana pe dos.

Și l-a prins, pe înserate,

Venea iară pentru jaf,
Dar Rex i-a sărit în spate
Și-a făcut motanul praf.

Șoricelul Chiț

Într-o zi, pe înserate,
Chiț îl vede pe motan
Dormitând, trântit pe spate,
După ușă, pe divan.

Are alături, ca momeală,
Un codru de pandișpan;
Pentru Chiț e păcăleala
Și o ține de un an.

Însă Chiț nu-i prost, sărmanul,
Se strecoară binișor
Și, când nu-i atent motanul
Îl ciupește de picior.

Sare speriat dușmanul

Și fuge ca disperat
Mai să rupă și divanul
Crezând că e împușcat.

Chiț îi ia toată momeala
Și o duce-n casa lui,
Iar din ușa casei strigă:
Ești și prost și-al dracului.

Ograda cu păsări

Doamne, ce mai hărmălaie!
Sar cocoșii la bătaie.
Curcile, mai liniștite,
De curcani sunt îmbrâncite.

Din coteț vin ajutoare:
Sunt găini și stolu-i mare
Și-ncep să cotcodăcescă,
Vinovatul să-l găsească.

Maică! Iar se bat bărbații
Și se-aveau, mai ieri, ca frații!
Oare ce vor să împartă
Când avem aceeași soartă?

Pentr-un ou, zice Moțata
Către Cheala și Bălțata;
Și se scuipe soro-n față.
Ei nu văd că-i ou de rață?

Dar apare gospodina
Care și-a plivit grădina
Și-a luat oul de față
Dându-i boabe doar la rață.

Valuri

Bate vântul în rafale dinspre Nord, iar fluviul tremură cu pielea de găină a valurilor mici întoarse spre Sud, împotriva sensului de curgere. Sunt valuri nervoase, abia desprinse de suprafața gri a apei. Luciul Dunării, altădată curat, pare acum o frunte încrețită de bătrân furios cu pletele de sălcii biciuind pământul. Pontoanele, bărcile, șalupele, până și vapoarele maritime andocate se zbat ritmic, întinzând cu scârțâit nervos parâmele și odgoanele și saltă în hora morocănoasă a naturii, pentru ca, mai apoi, să cadă cu un plescăit zgomotos înapoi în apă. Vaiet de vânt, clipocit de apă și scârțâit lugubru de metal - așa s-așterne furtuna pe la noi: nu mai vezi aripă de pescăruș și nu le mai auzi țipătul temerar; în jur miroase a vânt și a apă bătrână. Cum miroase o apă bătrână, întrebi?... Miros de mâl și pește.

Îmi strâng haina și dau să fug în liniștea casei, când o ultimă privire fugară surprinde o lotcă albastră ce se apropie de mijlocul fluviului. Vine dinspre celălalt mal și trebuie să ajungă la țarm, în oraș. Luntrașul se luptă cu pricepere cu zvâcniturile naturii, e un bărbat vânos ce știe să-și treacă barca printre ridurile valurilor. Nu sunt mari, dar sunt multe, ambarcațiunea lui e mică, iar puterea Dunării mare, așa că îi trebuie multă forță să țină direcția spre mal și să nu plece în aval spre Galați. Ridică, hotărât, câte o vâslă, pe rând, după cum îl împinge apa, astfel ca barca să nu taie valul, ci să se strecoare spre mal, ca un șarpe. Mai are puțin, deja i se poate vedea concentrarea feței; așa că pontonierul iese cu o cange, să îl agățe și să îl tragă la mal. După câteva manevre eșuate, reușește să prindă barca, iar omul ajunge în siguranță pe ponton.

Sălciile își leagă ramurile lungi și elastice din ce în ce mai ritmic, ceea ce mă face să scot nasul din glugă și să simt că acum vântul nu mai suflă în rafale scurte, ci bate egal și susținut, ca un taur furios în mantia toreadorului. Dau gluga jos și aud vuietul lui gros întinzându-se în jurul meu și acoperind până și țipetele de oțel ale navelor. Bate o ploaie vâscoasă, înăbușitor de densă, care pare că îți astupă nările, așa că mă ascund iarăși sub glugă. Și totuși, ceva mă ține în furtună, la adăpost de streășină... vraja Dunării și iubirea vântului, sau poate bucuria de a vedea dansul sălbatic al crengilor negre de plop ce se izbesc între ele, ca săbiile înălțate spre cer, unduirea mătăsoasă a trestii aurii, legănatul catifelat al stufului maroniu și, mai presus de toate, baletul diafan al crengilor elastice și mlădioase ale sălciilor - prînse ale bălților sălbatic, dansatoare exotice cu zâmbet ridat de vârstă. Mă simt din nou bine sub vânt, sub cer, mă simt din nou liberă și puternică! Voi lua o cafea neagră pe margine verde de râu albastru, sub cerul plumburiu al acestei după-amiezi, doar ca să pot urmări spectacolul măreț.

Iubesc de mică vântul, îmi deschid aripile conștiinței în bătaia lui, ca să-mi curețe nervii de încărcătura soioasă a cotidianului, dau drumul sufletului să zboare spre cer, purtat de curent, întotdeauna sigură că, la sfârșit, se va întoarce la loc curățat și mult mai înțelept decât la plecare. Închid fericită ochii și adormec umezeala măloasă și rece a Dunării tulburate din străfundurile ei tănuite sub valuri, ascult săruturile date cerului de mii de buze țuguiate de apă. Timpul trece și, fără să îmi dau seama când anume, tumultul de apă și vânt se reduce, așa că acum pot pleca spre casă pe jos, agale, așa cum îmi doresc.

Urc treptele repezi ale Falezii, pe lângă Fântâna arteziană și, odată ajunsă sus, îmi întorc ochii spre fluviul acum liniștit, cuprins în brațe de un arc îngust de curcubeu ce se-ntinde spre pantele line ale Munților Măcinului, cei din care Moș Timp a tot mușcat,

lăsându-i strepeziți sub soarele bun al Dobrogei.

Urmez apoi drumul spre Primăria orașului, o clădire mare și albă ce scrutează Dunărea de sus, ca o sprânceană încruntată de corăbier bătrân. Vis-a-vis, compact dar grațios, încărcat cu arce albe, își înalță fruntea Palatul Agriculturii, clădire emanată de însuși motivul apariției orașului, aici, în coasta fluviului: solul bogat și fertil din zonă. Fără țel, pornesc spre dreapta, paralel cu Dunărea, iar Calea Călărașilor mă petrece pe sub clădiri mari, pline de magazine fel-de-fel. Trec agale până ce ajung la Barieră, o deschidere mare și luminoasă în intersecția unde blocurile par niște doamne de epocă ce-și saltă rochiile cu crinolină într-un vals atemporal. De acolo, cobor, din nou, la Dunăre și mă întorc de-a lungul ei, să o văd fericită acum, liniștită. De pe față i-au dispărut ridurile valurilor și pare acum o tânără alunecoasă și zâmbitoare. Au apărut și pescărușii cu țipăt metalic, aruncându-se în apă, spre a ieși repede apoi cu un pește în cioc, dar și lebedele albe care dau spectacol întinzându-și gâtul spre soare și bățând aripile zgomotos. Pierd timp pe băncile de pe mal, să mă mai odihnesc și să admir priveliștea sclipitoare și apoi pornesc din nou, printre flori, arbori și sculpturi, spre clădirea veche a Gării Fluviale.

Minionă și elegantă, clădirea pare desprinsă dintr-o carte de povești. Azi nimeni nu mai așteaptă vreun vapor aici, dar totul pare înghețat, gata să fie din nou pus pe roate și te aștepți ca-n orice moment să iasă de după coloane mulțimea de pasageri de altădată. Dichisită, Gara mă salută cu mușcate roșii atârând de la balcon și pare că îmi studiază atent ținuta: nu poți fi decât elegantă când ieși să saluți clădirile vechi ale orașului, dacă nu vrei să le superi; ziduri dantelate ce te salută cu deschiderea amplă a arcadelor, coloane asemenea unor șolduri pline de fecioare, ferestre cu brizbrizuri, ca sute de ochi ce te privesc admirativ sau critic și uși boltite ce parcă stau gata să vorbească - aceasta este Brăila, așezare apărută din iubire!

Bătrânul oraș pare o domnișoară de pension gata să plece la balul de absolvire. Curtată de negustori greci, armeni, nemți, turci și bulgari, de pescari lipoveni și români, de armatori greci, de marinari de toate națiile, de meșteșugari și de constructorii de nave, Brăila a rămas fidelă pe veci Bărăganului, frumosul alintat de soare și mângâiat de vânt - copilul apei și-al cerului -, bărbat voinic cu păr bălai de grâu copt și floarea-soarelui care râde cu poftă când își vede aleasa și o-mbrățișează cu brațele-i vânjoase de pădure la „Stejarul”.

Ei, se simte în aer iubirea pe străzile orașului unde, în trecut, marinarii poposeau să își mai aline dorul de casă... și poate, cine știe, o mai fac și acum! Alunec spre Grădina Publică, matroană îndesată și tanțoșă, în care timpul este dat de flori și se pierde printre fântâni romantice și copaci seculari. Mai am până ajung, mai am să mă rotesc pe drumuri tainic spiralate ce urcă de la Faleză, spre a ajunge în albastrul ceas din Centrul Vechi și, apoi, spre Grădină, trecând pe lângă cercul de case minunate al Pieței Poligon. Vântul dinspre Dunăre ține isonul la valsul pașilor mei rotunzi. 1, 2, 3... 1, 2, 3... talpă, vârf, vârf... simt că plutesc împreună cu frunzele, în vreme ce petrec spre leoaicele tacticoase ce străjuiesc Casa cu Lei. Totul este feminin în jur... până și leii, la Brăila, sunt leoaice! Pe stradă, mai încolo, jocul frunzelor atrage un pisic cărămiziu care, cu coada înfioată, aleargă să le prindă: aici se ghemuiește, acolo sare, apoi se zbârcește să le prindă în gheare. Aleargă pisicul pe pavajul gri al străzii la fel ca acum sute de ani în urmă, când un alt pisic, la fel de cărămiziu, fugea după frunze, printre trăsuri și picioare de cai. Alerg și eu, valsând spre poarta Grădinii Publice, pentru ca, mai apoi, să mă pierd în rotiri vaste pe aleile curate, mărginite de copaci seculari, unde păsări frumoase cântă înălțător. Găsesc o bancă și mă așez să contemplan Dunărea, dar în față îmi apare, zburând planat, silueta maronie a unui șoim ce ocolește razant un acoperiș și apoi dispare după copaci. Privesc în urma lui și mă întreb dacă să mă bucur că a prins o pasăre sau să mă întristez!? Rămân o clipă în liniște, cu ochii la orizont, peste Dunăre, peste pădurea de ploi și sălcii, spre siluetele cocoșate și întunecate ale Munților Măcinului, doar până ce, lângă mine, aterizează, fastuos un porumbel sălbatic mare. Pe aleile din fața mea trec, din când în când, perechi de îndrăgostiți de toate vârstele, alunecând prin iubire, ca valul Dunării spre mare.

Un creator de excepție: Dumitru Ștefănescu-ȘTEF

*„Viziunea macroscopică
își găsește expresivitatea
într-un univers particularizat”*

Eugenia DUMITRIU,
critic de artă

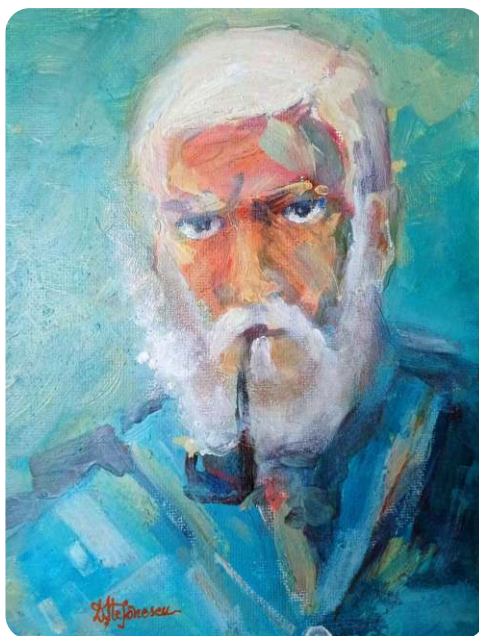
Dumitru Ștefănescu - ȘTEF - pictor, grafician, caricaturist și jurnalist, artist plastic, va încanta publicul brăilean cu o expoziție permanentă de caricatură în luna octombrie, la Brăila. Expoziția este nu numai un eveniment de anvergură, dar și un proiect de suflet al artistului cu pasiune pentru artă, în general. Expoziția „Ironii cu umor”, semnată de artistul plastic Dumitru Ștefănescu - ȘTEF, impresionează prin mantia fluidității cromatice și simbolismul formelor. L-am cunoscut online, cu mulți ani în urmă. Am fost încântată de lucrările domniei sale, atât de pictură cât și de caricaturi, i-am urmărit cariera ascendentă și, încet-încet, m-am apropiat nu numai de arta picturală a domniei sale, dar și de omul dăruit cu atâta har de Dumnezeu.

În expoziția de caricaturi din luna octombrie a acestei toamne, intitulată „Ironii cu umor”, artistul folosește umorul, ironia și deformarea gestuală sau a fizionomiei pentru a transmite un mesaj social, politic sau moral. Contrastele sunt o sursă inepuizabilă pentru caricatura creată de artistul Dumitru Ștefănescu-ȘTEF și am găsit în ele enorm de multe situații și tematici: stereotipuri, probleme de conduită, sociale, politice etc. Artistul a avut ce critica, incluzând sărbătorile legale și ilegale. Dintre toate genurile de caricatură, a încercat să evite, subtil, caricatura politică. Uneori a flirtat cu ea, pentru că este foarte atrăgătoare. Caricatura politică este cea mai tăioasă și poate lăsa urme serioase. Ea transformă condeiul într-un adevărat „cuțit” care trebuie mânuit cu atenție și dexteritate. Trebuie avută mare atenție la manipulări, dar artistul impresionează prin mantia fluidității cromatice și simbolismul formelor.

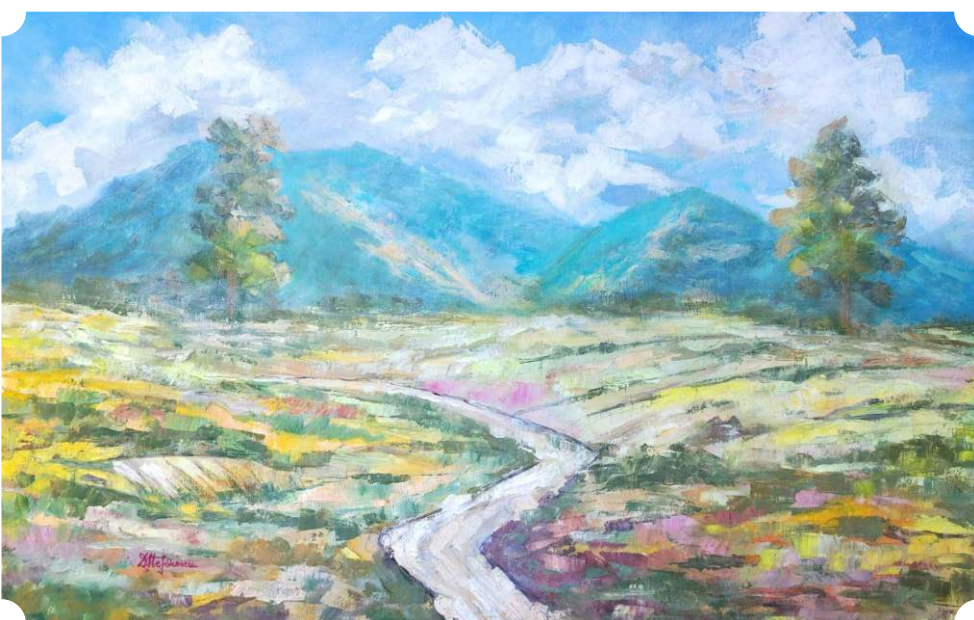
Pictor, grafician și caricaturist, Dumitru Ștefănescu - ȘTEF are în palmares premii naționale și internaționale, diplome de excelență și medalii, dar și peste 20 de

grafică satirică, din anul 1992, dar și publicații de caricatură în revistele „Urzica”, „Bulă”, „Șopârla”, în cărți, reviste de cultură, albume de caricatură. Medalia de aur Doctor Humoris Causa pentru caricatură și Medalia de aur a Municipiului Brăila pentru întreaga activitate artistică. A donat 30 de lucrări din colecția personală. Artistul plastic Dumitru Ștefănescu - ȘTEF are acum galerie sa personală și speră ca aceasta să-i poarte numele.

Născut în orașul dunărean cu salcâmi, Brăila - pe unde au trecut, de-a lungul timpului, Hariclea Darclée, Panait Istrati, Ana Aslan, Mihail Sebastian, Perpessicius - pictorul, graficianul și caricaturistul Dumitru Ștefănescu - ȘTEF, absolvent al Liceului Teoretic „Nicolae Iorga” Brăila, al Institutului de Marină „Mircea cel Bătrân” și al Facultății de Navigație din Constanța, iar mai târziu al Școlii Populare de Artă „Vespasian Lungu” Brăila - secția Pictură, la clasa profesorului Mihail Gavrilescu, a privit marea, a mângâiat cu ochiul plasticianului Dunărea și s-a lăsat vrăjit de frumusețea sălbatică a locurilor de baștină - cea care l-a călăuzit permanent și a fost și sursa primară a inspirației sale - a intrat pe lista personalităților brăilene, urmându-și, însă, propria sa cale și desăvârșindu-și propriul stil independent. Lucrările lui Dumitru Ștefănescu - ȘTEF sunt adevărate explozii de culoare. Linia fină a picturilor sale și cea a caricaturilor ține permanent în strună exuberanța trăirii. Artistul nu descrie spații vaste, ci doar surprinde, în notații precise, detalii din natură.

expoziții personale de pictură și grafică. A participat la numeroase saloane și expoziții de grup din țară și străinătate, iar o parte dintre lucrările sale de pictură și grafică satirică au ajuns în muzee și colecții din Franța, Olanda, Turcia, Italia, China, Germania, Coreea, Macedonia, Siria, Anglia, Norvegia, Austria, Polonia, Cipru, Japonia, Spania, Serbia, Bulgaria și Brazilia. Artistul are 12 expoziții de

Ochiul simetric al artistului furnizează o structură fractală cu tensiuni între figurație și defigurație, o viziune macroscopică își găsește expresivitatea într-un univers particularizat. În lucrările grafice și în caricaturile acestui artist plastic, ochiul materiei își caută simbolismul formelor, un esențialism în care se conturează tradiția, tehnica și inovația. Dumitru Ștefănescu - ȘTEF este un artist al luminii interactive, dinamica turbulentă a limbajului luminos impresionează spațiul, astfel că materia se transformă, în multe cazuri, în strigăte mute ale unui simbolism expresionist venit din tradițiile ancestrale ale poporului nostru. Mantia fluidității cromatice impresionează prin fluiditatea culorilor întrepărunse, deoarece artistul avea nevoie de culoare doar pentru a extrapola universul satului românesc, a societății actuale, valorificând, astfel, universul abstract al naturaleții.

Eu îl consider unic pentru că, în lucrările sale, dă impresia caracterului momentan și trecător al naturii umane din jurul lui, aproape reușește în totalitate să reprezinte natura eternă și neschimbătoare a omului simplu, așa cum a fost creat de Divinitate. De aceea, acest artist își construiește caricaturile conform regulilor de compoziție clasică. Pentru el, orice fragment de activitate umană este o întrupare a eternității lumii din jur, pe care încearcă să o reconstruiască pe pânză. Marele său merit, s-ar putea spune, este acela de a face trecerea, prin concepția sa despre artă, pe care a pus-o în practică în lucrările sale, purtând un dialog al culorii, al formelor, al artei cu privitorul. Prin sugestie și culoare, artistul Dumitru Ștefănescu - ȘTEF îi deschide privitorului de artă de calitate o privire spectrală apărută de undeva, dintr-o fereastră interioară a sufletului. Privindu-i lucrările acestui artist, rămâi cu o mirare, o tăcere, o căutare între tonuri majore, deoarece artistul a pus tușa de lumină, a stilizat trecutul, dându-i profunzimi nebanuite, despărțindu-se uneori de contururi precise, deși nu s-a depărtat de aceasta decât la modul ideatic, de un figurativ palpabil, pentru că artistul consideră că lumina este calea spre lume, ca o necunoscută. Este artistul care fură farmecul locurilor, surprinde atmosfera atemporală pe care o transcrie plastic, îndeobște, prin culoare, lăsând privitorului întâlnirea nemijlocită cu peisajul rural, sălbatic, neordonat prin intervenția umană.

După ce ai vizitat o expoziție semnată de Dumitru Ștefănescu - ȘTEF, rămâi cu imaginea unei eleganțe perfect echilibrată compozițional și temporalul se reabilitează într-o desfășurare ciclică prin natură, printr-un spațiu sacralizat.

LIRISM

de Nicolae MATEI

Melancolie...

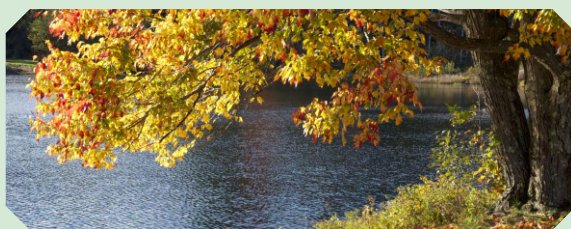
Se stinge vara în jarul ei mocnit,
Cuminte, toamna roadele-și încarcă,
Mi-e visul gol și dorul ne-mplinit,
Incerte, triste gânduri mă încearcă.

Melancolia-nsingurată trece,
Am s-o înfrunt luptând cum știu mai bine,
Am să mă mint că vara n-o să plece,
Că în curând n-ai să te-ntorci la mine.

În jur se-așterne voal de nostalgie,
Vântu-mi șoptește, mi-e teamă că nu vii,
Își șterge floarea din culoarea vie,
Mireasma verii se duce pe pustii.

Nu știu dac-ai să râzi sau ai să plângi,
Te caut, dup-un zâmbet te-ai ascuns,
Mi-e dor, la sânu-ți cald vreau să mă strângi,
O viață de-aș iubi nu mi-e de-ajuns.

Copacu-și plânge frunza ce-o să cadă
De teamă c-o s-ajungă în ruine,
În freamătul de adiere fadă
Mă simt un ram ce plânge după tine.

De nu ești tu

- Ce dacă se întorc cocorii
Uitând tristețea lor amară?
Grăbiți și-nvolburați fug norii,
De nu ești tu, nu-i primăvară!

- Ce dacă berzele sosite
În grabă cuibul și-l repară?
Mă ning ninsorile cernite,
De nu ești tu, nu-i primăvară!

- Ce dacă râde rânduneaua
Sub cosoroabă la căscioară?
La mine nu-i topită neaua,
De nu ești tu, nu-i primăvară!

- Ce dacă mugurul plesnește
Și ramura-nverzește iară?
La mine-i iarnă, viscolește,
De nu ești tu, nu-i primăvară!

În raza soarelui mă scald,
Adie vântul blând pe-afară,
La mine-n suflet este cald:
- Bine-ai venit... E primăvară!

Cizmarul de la Asociație

Fiu al unui artilerist care a luptat contra rușilor, la Cotu Donului, Mircea Dudulea, de 74 de ani, este un meșter de primă mână. A „furat meserie” de la cizmarii de odinioară ai Brăilei, pe când era ucenic la Cooperativa „Producția”, înainte de 1970. Iar acum, cu jumătate de secol de experiență în spate, Nea Mircea este „**cizmarul de la CARP „Ana Aslan”**”. Așa îl știu mai toți brăilenii, clienți sau doar membri ai Asociației.

Îl veți găsi în micul său atelier, înconjurat de pantofi aduși la reparație și miros de prenadez. Un munte de om, înțelept, pasionat de meseria pe care o practică de atâta amar de vreme. Cizmarul de la CARP povestește că, la Cooperativa „Producția”, mai toți meșterii cizmari fuseseră copii de prăvălie încă de la vârsta de 12 ani sau la negustori, înainte de război. Fie avuseseră ateliere de cizmărie, fie fuseseră „la patron”. Mircea Dudulea a muncit, apoi, în Spania și Italia, iar în anul 2017, după ce s-a pensionat, a deschis atelier de cizmărie la Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Ana Aslan”, acolo unde se află și astăzi.

DISTINCȚII

obținute de membrii Cenuclului Literar-Artistic „Casa Speranței”

Semnalăm cu deosebită plăcere participarea membrilor Cenuclului Literar-Artistic „Casa Speranței” la evenimente culturale de mare însemnătate organizate în ultima perioadă de timp, toți aceștia fiind recompensați cu diplome și trofee care ne fac cinste nouă și Brăilei, deopotrivă.

Menționăm, cu acest prilej, un binemeritat Premiu I obținut de colega noastră de cenuclu, prof. **Angela Burtea-Moșescu**, la Festivalul Internațional de Creație „Vrancea Literară”, cu volumul „Iepurașul Țup”. Concursul de carte pentru Festivalului „Vrancea Literară” a avut ca termen limită de înscriere data de 25 august 2026. Participanții au prezentat juriului lucrări de poezie (inclusiv pentru copii, religioasă etc.), proză scurtă, roman, memorialistică, eseu, călătorie, monografii, istorii și critică literară, antologii, cărți religioase.

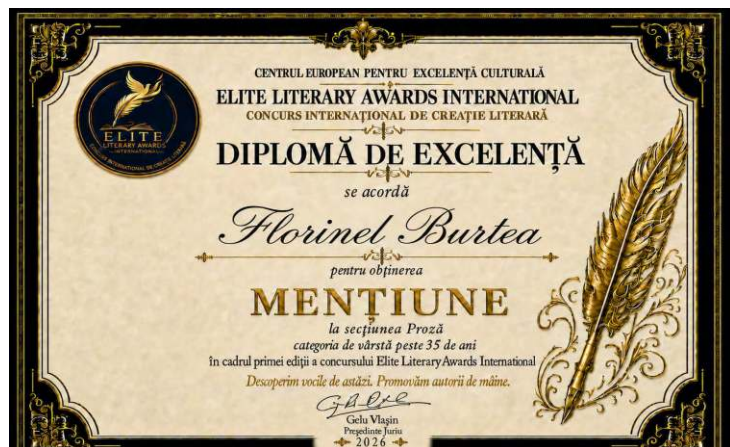
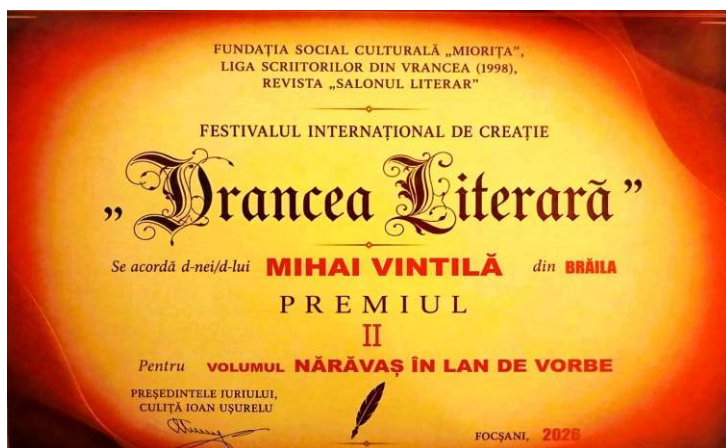
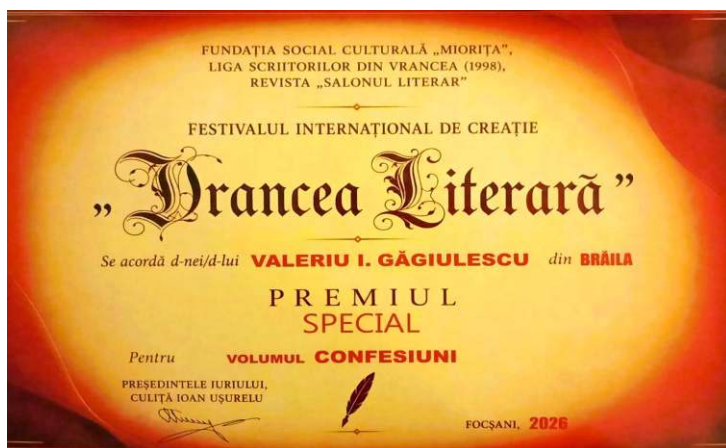
La același festival, **Valeriu I. Găgiulescu**, venerabilul nostru coleg de cenuclu, a obținut Premiul Special pentru volumul „Confesiuni”, iar cunoscutul scriitor și critic **Mihai Vintilă** Premiul II pentru volumul „Năvăș în lan de vorbe”.

Florin Burtea a obținut Premiul III (secțiunea Umor) la Concursul „Vasluiul - Cuvânt, Culoare, Zâmbet”, cu povestirea „Situație neașteptată”, din volumul „Călătorii în cotidian” (publicată în revista „Casa Speranței” Nr. 2 (48) din iunie 2025. La Concursul Internațional de creație literară „Elite Literary Awards Internațional”, același autor a obținut Mențiune cu povestirea „Împlinire”. Florin Burtea a participat, de asemenea, cu povestirea „Un caz dificil” (din volumul „Suspiciunea”) la Concursul de proză polițistă - ediția 2026 organizat de Editura Ministerului Afacerilor Interne, obținând o binemeritată Diplomă pentru rezultate remarcabile obținute.

Nu în ultimul rând, talentata noastră colegă de cenuclu, **Corina-Elena Burtea**, a obținut Mențiune la același concurs, „Elite Literary Awards Internațional”, cu povestirea „Taină Dunăreană”, apărută, în luna august, în suplimentul revistei „Casa Speranței” consacrat Zilelor Brăilei, sub titlul „Orașul alintat de Dunăre”. Autoarea a mai obținut Premiul III, cu povestirea „Valuri” (ce va fi publicată în numărul 53/2026 al revistei noastre) la Concursul „Vasluiul - Cuvânt, Culoare, Zâmbet”, la secțiunea Proză.

Felicitări și mult succes talenților noștri colegi de cenuclu!

Marian GHEORGHE,
redactor șef al revistei „Casa Speranței”.

SOLUȚIILE la jocurile din pag.32

• **Dezlegarea careului „IMIXTIUNI”:** CANCIOCURI - HREAN - FLER - IUȚITĂ - UNI - TN - ARSIC - G - ICI - ETC - HA - BALA - ARAR - UTILIZABIL - SOCURI - ISI - ARINI - CLOR - RIT - SNOAVA.

• **Dezlegarea integramei:** M - M - I - I - FUNINGINI - SUCO - ARS - IAD - CERUT - MASIV - DO - DA - EVAZIV - U - STEPA - I - HALO - OMAT - GASTRIC - GEN - IASCA - NEON - LES - TT - TULIPE - ULITE - TD - ARAT - GLII - ASEMENEA.

• **Dezlegarea metagramei:** cuvântul sugerat de imagine este COASĂ, după care, prin introducerea literei U în locul literei A și anagramare rezultă cuvântul SACOU.

• **Răspunsul la testul IQ:** cuvântul opus expresiei A FRECVENTA este AEVITA.

• **Soluția la biverbul SPEOLOGIE** are rezolvarea Peșteră mare.

Eseu existențial

Ce este viața?

Prof. Jenică CHIRIAC

Cu totul surprinzător, mi-a fost adresată întrebarea de către Domnișoara Nicoleta. Pe moment, n-am fost capabil să formulez un răspuns. Chiar mi-am zis: „Cum poate o tânără să manifeste interes de asemenea profunzime filosofico-existențială, când sunt destui oameni maturi care se lasă cotoșiți de grijile cotidiene, spre a se mai opri la problematica de suflet!”

Ulterior, aprofundând subiectul, am formulat câteva posibile răspunsuri:

- Viața este actul II dintr-o piesă în care actul I se numește Nașterea (și Botezul!), iar epilogul este Veșnicia;

- Viața este Valea Plângerii (varianta pesimistă);

- Viața este cel mai frumos Dar primit de la Dumnezeu (varianta optimistă);

- Viața este Fericirea din Eden, unde curge lapte și miere, unde nu este durere, nici suferință.

„Și a zis Dumnezeu: Să facem om după chipul și după asemănarea noastră” (Facerea, cap. 1, versetul 26). „(...)a făcut pe om și a suflat în fața lui suflare de viață și s-a făcut omul ființă vie” (Facerea, cap. 2, versetul 7). Cu alte cuvinte, avem Duh, „Suflare de viață”, suflet nemuritor. Tocmai de aceea, nu se cuvine a folosi expresii de genul: „a murit”, „a trecut în neființă”.

Sufletul ne este dat odată pentru totdeauna. Sfârșitul vieții pământești înseamnă trecerea în altă dimensiune spirituală, dovada de necontestat ne-o oferă Învierea Mântuitorului nostru Iisus

Hristos. Adevărul Învierii stă temelie de nezdruccinat Credenței Ortodoxe. În viața materială, Dumnezeu ne-a învrednicit cu liberul arbitru, depinde de fiecare în ce măsură ne pregătim pentru Ultimul Act, atunci când faptele noastre vor fi suspuse asprei și Dreptei Judecăți.

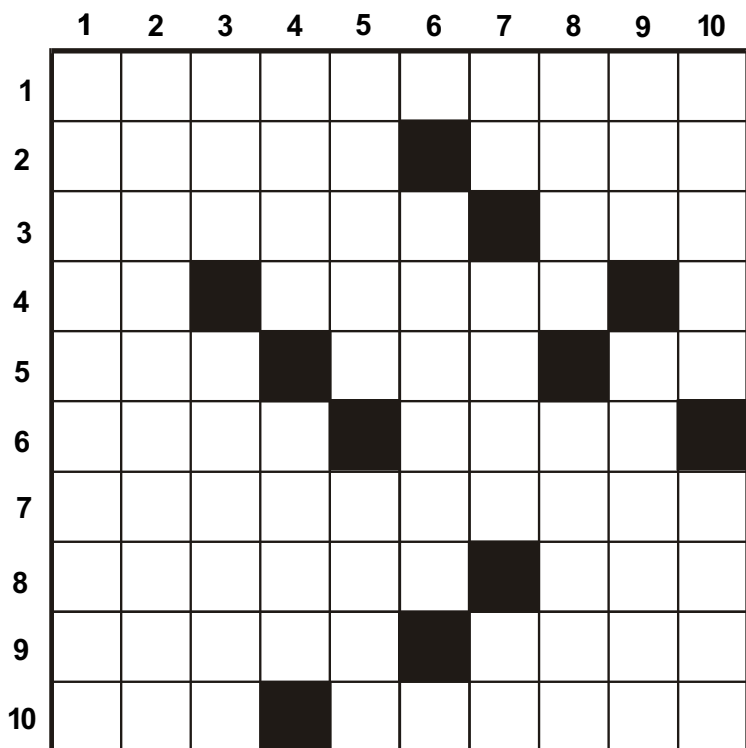
Aceasta este adevărata Viață: VIAȚA VEȘNICĂ!

P.S. Eseul prof. Jenică Chiriac a fost citit în ședința Cenaclului Literar-Artistic „Casa Speranței” din 23 septembrie 2026, fiind primit cu mult interes de cei prezenți. Cu acest prilej, scriitorul Ionel Jecu i-a dedicat autorului următoarele epigrame:

„Ce e viață” ne-a citit
Și multe ne-a povestit.
Viața este, așadar
Un cenaclu literar.

Putem spune despre ea
Că e bună, sau e rea.
La om lungă este viața
Atât cât... îl ține ața.

IMIXTIUNI

ORIZONTAL: 1) Ajutoare de zidar. 2) Servit iute la masă - Nas... de detectiv. 3) Intrată în mare viteză - A face punți. 4) Margini de teren! - Osul pus la joacă. 5) Miez de ricin! - Nu mai lungeste vorba - Intrarea în hală! 6) O dihanie mai puțin cunoscută - Redus în frecvență. 7) Poate fi de folos. 8) Asta da lovitură... (pl.). 9) Plecați pe malul mării - Înălbitor. 10) Obiceiul știut de părinți - Povestire umoristică.

VERTICAL: 1) Intră în amănunte. 2) Antrenați să scape de greutate. 3) Impune revenirea la serviciu - Ieșit din norme. 4) Prinde bine la potcoave - Preferatul codanelor roșcate. 5) Poziție de mijloc - Placă video color. 6) Timpul prezent. 7) Cefe! - Unitate piscicolă - Mijloc de scop! 8) Dă apă la moară - Alunecoasă (fig.). 9) Prinse în torente! - Act de tip vechi. 10) A conduce la ieșire - Ban ce te duce cu gândul la muzică.

Toate rezolvările
le găsiți în pagina 31

Pânză cerată		Mărunt		În ligă!		A fi neam cu cineva		Obosit
Material de ardere		Goală		Toxice		Din nou		
Priză la pământ						Fript		
Infern						A se vaporiza		
				Pretins				
				Are nevoie să bea				
Compact						Prima pe portativ		
Arătare						A naște		
Afirmație								
		Neprecis						
		Slănină						
	Câmpie aridă							
	Rețea de spionaj						Înțeles	
				Nea				
				Regiune				
Cerc luminos								A ataca mult timp
Ține de stomac				Ciupercă de foc				
				Boli de urechi				
Tip						Trup fără suflet		
Tub luminos						Normă		
		Lalele						
		Fricos						
Teșit!						Capete de tarod!		
Drumuri în sat						Lene!		
				Pământuri strămoșești				
Brăzdat								
La fel								

HAINĂ
metagramă
anagramată
xxxxĂ -
xxxxU

TEST IQ:

Care cuvânt din paranteze are un sens opus cuvântului scris cu majuscule?

A FRECVENTA (a străluci, a restrânge, a evita, a alunga, a ieși)

BIVERB
Speologie
A (7.4)
r

Curiozități

- Elefantul este singurul animal care are patru genunchi.
- Limba unui crocodil este imobilă. Ea este atașată de cerul gurii acestui animal.
- Rechinii sunt singurele animale despre care se știe că nu se pot îmbolnăvi de cancer.

Revista a fost imprimată la PAPER PRINT INVEST S.R.L. Brăila

ISSN 2344-343X, ISSN-L 2344-343X

File din calendarul creștin ortodox pe anul 2026

OCTOMBRIE (31 zile)
ziua 11 ore, noaptea 13 ore

1J (†) Acoperământul Maicii Domnului; Sf. Ap. Anania; Sf. Cuv. Roman Melodul; †) Sf. Cuv. Chiriac și Iosif de la Bisericiani

2V Sf. Sfințit Mc. Ciprian; Sf. Mc. Iustina fecioara (Post)

3S Sf. Sfințit Mc. Dionisie Areopagitul; Sf. Mc. Teoctist

4D †) Sf. Pr. Mărt. Dumitru Stăniloae; Sf. Sfințit Mc. Ierotei, ep. Atene i. Duminica a XIX-a după Rusalii (Predica de pe munte - Iubirea vrăjmașilor); Ap. II Corinteni XI, 31-33; XII, 1-9; Ev. Luca VI, 31-36; glas 1, voscr. 7

5L Sf. Mc. Haritina; †) Sf. Cuv. Misail și Daniil de la Mănăstirea Turnu

6M Sf. Ap. Toma; Sf. Mc. Erotiida

7M † Sf. M. Mc. Serghie și Vah; Sf. Mc. Iulian pr. Chesarie diac. și Polihronie (Post)

8J Sf. Cuv. Pelaghia și Taisia

9V Sf. Ap. Iacov al lui Alfeu; Sf. Cuv. Atanasia, Andronic și Anastasia (Post)

10S Sf. Mc. Evlampie și sora sa, Evlampia; Sf. Cuv. Vasian și Teofil Mărt.

11D Sf. Ap. Filip, unul din cei 7 diac.; Sf. Ier. Teofan Mărt., ep. Niceei. Duminica a XXI-a după Rusalii (a Sf. Părinți de la Sinodul al VII-lea Ecumenic; Rugăciunea lui Iisus); Ap. Galateni I, 11-19; Ev. Luca VII, 11-16; glas 2, voscr. 8

12L Sf. Mc. Prov, Tarah și Andronic; Sf. Ier. Cosma, ep. Maiumei

13M † Aducerea moaștelor Sf. Ap. Andrei la Iași; Sf. Mc. Carp, Papil, Agatodor, Agatonica și Florentie

14M †) Sf. Cuv. Parascheva de la Iași; Sf. Mc. Nazarie, Ghervasie, Protasie și Chelsie (Dezlegare la ulei și vin)

15J † Sf. Magdalena de la Mălăinița; Sf. Mc. Luchian, pr. din Antiohia

16V Sf. Mc. Longhin Sutașul (Post)

17S Sf. Prooroc Oseea; Sf. Cuv. Mc. Andrei Criteanul

18D Sf. Ap. și Ev. Luca; Sf. Mc. Marin cel Bătrân. Duminica a XX-a după Rusalii (Învierea fiului vadovei din Nain); Ap. Galateni I, 11-19; Ev. Luca VII, 11-16; glas 3, voscr. 9

19L Sf. Prooroc Ioil; Sf. Mc. Uar; Sf. Cleopatra; Sf. Cuv. Ioan de la Rila;

20M Sf. M. Mc. Artemie; Sf. Gherasim din Chefalonia

21M †) Sf. Cuv. Mărt. Visarion și Sofronie; Sf. Mc. Oprea; Sf. Pr. Mărt. Ioan din Gales și Moise Măcinic din Sibiel; Sf. Cuv. Ilarion cel Mare (Post)

22J Sf. Ier. Averchie, ep. Ierapolei; Sf. 7 tineri din Efes;

23V Sf. Sf. Ap. Iacob, ruda Domnului, întâiul ep. al Ierusalimului; †) Sf. Pr. Mc. Constantin Sârbu; Sf. Cuv. Macarie Romanul (Post)

24S Sf. M. Mc. Areta; Sf. Mc. Marcu, Sotirih și Valentin

25D Sf. Mc. Marcian și Martirie; Sf. Tavita. Duminica a XXIII-a după Rusalii (Vindecarea demonizatului din ținutul Gherghesenilor); Ap. Efeseni II, 4-10; Ev. Luca VIII, 26-39; glas 4, voscr. 10

26L †) Sf. M. Mc. Dimitrie, Izvorătorul de mir

27M †) Sf. Cuv. Dimitrie cel Nou, Ocrotitorul Bucureștilor, ale cărui moaște se află în Catedrala Patriarhală; Sf. Mc. Nestor

28M † Sf. Ier. Iachint, mitr. Țării Românești; †) Sf. Cuv. Teofana Basarab; Sf. Mc. Terentie, soția sa Neonila și cei 7 fii ai lor: Nita, Sarvil, Ierax, Teodul, Fota, Vilie și Evnichii; Sf. Ier. Firmilian, ep. Cezareei Capadociei; (Post)

29J Sf. M. Mc. Anastasia Romana; Sf. Cuv. Avramie și Maria, nepoata sa

30V Sf. Sfințit Mc. Zenovie, ep. Ciliciei și sora sa, Zenovia; Sf. Ap. Cleopa (Post)

31S Sf. Ap. Apelie, Stahie, Amplie, Urban, Aristobul și Narcis; Sf. Mc. Epimah

NOIEMBRIE (30 zile)
ziua 10 ore, noaptea 14 ore

1D Sf. doctori fără de arginți Cosma și Damian, cei din Asia. Duminica a XXII-a după Rusalii (Bogatul nemilostiv și săracul Lazăr); Ap. Galateni VI, 11-18; Ev. Luca XVI, 19-31

2L Sf. Mc. Achindin, Pigasie, Aftonie, Elpifidor și Anempodist

3M Sf. Mc. Acheptima ep., Iosif pr. și Aitala diac.; Așezarea moaștelor Sf. M. Mc. Gheorghe în Lida

4M Sf. Cuv. Ioanichie cel Mare; Sf. Mc. Nicandru și Ermeu; Sf. Cuv. Gheorghe Mărt. din Drama (Post)

5J Sf. Mc. Galaction și Epistimia

6V Sf. Pavel Mărt., patr. Constantinopolului; Sf. Cuv. Luca din Sicilia (Post)

7S Sf. 33 de Mc. din Melitina; Sf. Cuv. Lazăr din Muntele Galisiei (Pomenirea morților - Moșii de toamnă)

8D †) Soborul Sf. Arh. Mihail și Gavriil și al tuturor cereștilor puteri. Duminica a XXIV-a după Rusalii (Învierea fiicei lui Iair); Ap. Evrei II, 2-10; Efeseni II, 14-22; Ev. Luca X, 16-21; Luca VIII, 41-56; glas 6, voscr. 1

9L †) Sf. Ier. Nectarie Taumaturgul de la Eghina; Sf. Mc. Claudiu, Castor, Sempronian și Nicostrat; Sf. Mc. Onisifor și Porfirie; Sf. Cuv. Matrona

10M Sf. Ap. Olimp, Rodion, Sosipatru, Erast, Terțiu și Cvarț; †) Sf. Cuv. Mc. Visarion de la Lainici; Sf. Mc. Orest

11M † Sf. M. Mc. Mina; Sf. Mc. Victor, Vichentie și Ștefanida; Sf. Cuv. Teodor Studitul (Post)

12J Sf. Ier. Ioan cel Milostiv, patr. Alexandriei; †) Sf. Martiri și Mărt. Năsăudenii: Atanasie Todoran din Bichigiu, Vasile din Mocod, Grigorie din Zagra și Vasile din Telciu; Sf. Cuv. Nil Pustnicul

13V †) Sf. Ier. Ioan Gură de Aur, arhiep. Constantinopolului și mama sa, Sf. Antuza (Dezlegare la ulei și vin)

14S †) Sf. Ap. Filip unul dintre cei 12 Apostoli; Sf. Ier. Grigorie Palama, arhiep. Tesalonicului (Lăsatul secului pentru Postul Nașterii Domnului)

15D †) Sf. Cuv. Paisie de la Neamț; Sf. Mc. și Mărt. Gurie, Samona și Aviv, diac. (Începutul Postului Nașterii Domnului) (Dezlegare la ulei și vin). Duminica a XXV-a după Rusalii (Pilda samarineanului milostiv); Ap. Efeseni IV, 1-7

16L Sf. Ap. și Ev. Matei (Post)

17M Sf. Ier. Grigorie Taumaturgul, ep. Neocezareei Pontului și Ghenadie, patr. Constantinopolului; Sf. Cuv. Lazăr Zugravul (Post)

18M Sf. Mc. Platon, Roman și Zahau (Post)

19J Sf. Prooroc Avdie; Sf. Mc. Varlaam (Post)

20V Înainte-prăznuirea Intrării în Biserică a Maicii Domnului; †) Sf. Cuv. Grigorie Decapolitul; †) Sf. Mc. Dasie; Sf. Ier. Proclu, arhiep. Constantinopolului; (Post)

21S (†) Intrarea în Biserică a Maicii Domnului (Vovidenia) (Dezlegare la pește)

22D Sf. Ap. Filimon, Arhip, Onisim și Apfia; Sf. Mc. Cecilia (Dezlegare la pește). Duminica a XXVI-a după Rusalii (Pilda bogatului căruia i-a rodit țarina); Ap. Efeseni V, 9-19; Ev. Luca XII

23L † Sf. Cuv. Antonie de la Iezerul Vâlcii; Sf. Ier. Amfilohie, ep. Iconiei și Grigorie, ep. Acragandelor (Dezlegare la pește)

24M Sf. Sfințiți Mc. Clement, ep. Romei și Petru, ep. Alexandriei (Dezlegare la ulei și vin)

25M Odovania Praznicului Intrării în Biserică a Maicii Domnului; †) Sf. M. Mc. Ecaterina; Sf. M. Mc. Mercurie (Dezlegare la ulei și vin)

26J Sf. Cuv. Alipie Stălpnicul, Nikon și Stelian Paflagonul (Dezlegare la ulei și vin)

27V Sf. M. Mc. Iacob Persul; Sf. Cuv. Natanail și Pinufrie (Post)

28S †) Sf. Cuv. Mărt. Arsenie de la Prislop; Sf. Cuv. Mc. Ștefan cel Nou; Sf. Mc. Irinarh (Dezlegare la pește)

29D Sf. Mc. Paramon și Filumen; Sf. Cuv. Pitirun (Dezlegare la pește). Duminica a XXX-a după Rusalii (Dregătorul bogat - Păzirea poruncilor); Ap. Coloseni III, 12-16

30L †) Sf. Ap. Andrei, cel întâi Chemat, Ocrotitorul României; †) Sf. Ier. Andrei Șaguna, mitr. Transilvaniei; Sf. Ier. Frumentie, ep. Etiopiei (Dezlegare la pește)

DECEMBRIE (31 zile)
ziua 9 ore, noaptea 15 ore

1M † Sf. Anastasia, mama Sfântului Ier. Andrei Șaguna; Sf. Prooroc Naum; Sf. Cuv. Filaret cel Milostiv (Tedeum - Ziua Națională a României) (Dezlegare la pește)

2M †) Sf. Cuv. Paisie și Cleopa de la Sihăstria; Sf. Prooroc Avacum; Sf. Mc. Miropi; Sf. Porfirie Cavașcolivul; Sf. Ier. Solomon, arhiep. Efesului (Post)

3J †) Sf. Cuv. Gheorghe de la Cernica și Căldărușani; Sf. Prooroc Sofonie (Dezlegare la pește)

4V † Sf. M. Mc. Varvara; Sf. Cuv. Ioan Damaschin (Dezlegare la ulei și vin)

5S †) Sf. Cuv. Sava cel Sfințit; Sf. Mc. Anastasie (Dezlegare la pește)

6D †) Sf. Ier. Nicolae, arhiep. Mirelor Lichiei, făcătorul de minuni (Dezlegare la pește). Duminica a XXVII-a după Rusalii (Tămăduirea femeii gârbove); Ap. Evrei XIII, 17-21; Efeseni VI, 10-17; Ev. Luca VI, 17-23; Luca XIII, 10-17

7L †) Sf. Mc. Filoftea de la Curtea de Argeș; Sf. Ier. Ambrozie, ep. Mediolanului (Milano) (Dezlegare la pește)

8M Sf. Cuv. Patapie; Sf. Ap. Cezar, Tihic și Onisifor (Dezlegare la ulei și vin)

9M Zămislirea Sfintei Fecioare Maria de către Sf. Ana; Sf. Proorocita Ana, mama Proorocului Samuel (Dezlegare la ulei și vin)

10J Sf. Mc. Mina, Ermoghen și Evgraf (Dezlegare la ulei și vin)

11V Sf. Cuv. Daniil Stălpnicul și Luca cel Nou (Post)

12S †) Sf. Ier. Spiridon, ep. Trimitundeii, făcătorul de minuni (Dezlegare la pește)

13D †) Sf. Ier. Dosoftei, mitr. Moldovei; †) Sf. M. Mc. Eustratie, Auxentie, Evghenie, Mardarie și Orest; Sf. Mc. Lucia, fecioara din Siracusa (Dezlegare la pește). Duminica a XXVIII-a după Rusalii (a Sf. Strămoși după trup ai Domnului; Pilda celor poftiți la cină); Ap. Coloseni III, 4-11

14L Sf. Mc. Tirs, Calinic, Filimon și Apolonie (Post)

15M Sf. Sfințit Mc. Elefterie, ep. Iliriei; Sf. Mc. Antia și Suzana; Sf. Cuv. Pavel din Latro (Dezlegare la ulei și vin)

16M Sf. Prooroc Agheu; Sf. Teofana, împ. (Post)

17J Sf. Prooroc Daniel și Sf. trei tineri: Anania, Azaria și Misail (Dezlegare la ulei și vin)

18V †) Sf. Cuv. Daniil Sihastrul; Sf. Mc. Sebastian și Zoe; Sf. Ier. Modest, arhiep. Ierusalimului (Dezlegare la ulei și vin)

19S † Sf. Cuv. Muceniță Evloghia de la Samurcăsești; Sf. Mc. Bonifatie; Sf. Cuv. Aglaia, Sf. Ier. Grichentie, ep. Etiopiei; (Sămbăta dinaintea Nașterii Domnului) (Dezlegare la pește)

20D Înainte-prăznuirea Nașterii Domnului; Sf. Sfințit Mc. Ignatie Teoforul, ep. Antiohiei; †) Sf. Cuv. Serafim cel Răbdător de la Sămbăta de Sus. Duminica dinaintea Nașterii Domnului (a Sf. Părinți după trup ai Domnului; Genealogia Mântuitorului); Ap. Evrei XI, 9-10; 32-40

21L Sf. Mc. Iuliana din Nicomidia; Sf. Mc. Temistocle (Post)

22M †) Sf. Ier. Petru Movilă, mitr. Kievului; Sf. M. Mc. Anastasia (Post)

23M † Sf. Cuv. Antonina de la Tismana; Sf. 10 Mc. din Creta; Sf. Ier. Pavel, arhiep. Neocezareei (Post)

24J Sf. Mc. Eugenia (Ajunul Crăciunului) (Numai seara, grâu fiert îndulcit cu miere, poame, covrigi sau turte de făină)

25V (†) Nașterea Domnului (Crăciunul) (Hartă)

26S A doua zi de Crăciun; †) Soborul Maicii Domnului; †) Sf. Cuv. Nicodim cel Sfințit de la Tismana; †) Sf. Cuv. Mc. Gherasim de la Tismana; Sf. Sfințit Mc. Eftimie, ep. Sardelor (Sămbăta după Nașterea Domnului)

27D A treia zi de Crăciun; †) Sf. Ap., întâiul Mc. și arhid. Ștefan; Sf. Cuv. Teodor Mărt. Duminica după Nașterea Domnului (a Sf. Iosif, logodnicul Sf. Fecioare Maria, Sf. David Proorocul și Sf. Iacob, rudenia Domnului; Fuga în Egipt); Ap. Fapte VI, 8-15; VII, 1-5; 47-60; Galateni I, 11-19

28L Sf. 20.000 de Mc. arși în Nicomidia

29M Sf. 14.000 de prunci uciși din porunca lui Irod; Sf. Cuv. Marcel și Tadeu

30M Sf. Mc. Anisia fecioara; Sf. Cuv. Teodora din Cezareea; Sf. Cuv. Leon, arhim. (Hartă)

31J Odovania Praznicului Nașterii Domnului; Sf. Cuv. Melania Romana; †) Sf. Mc. Hermes